WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (siódma izba)

z dnia 23 października 2008 r.*

W sprawie T-256/07

People's Mojahedin Organization of Iran, z siedzibą w Auvers-sur-Oise (Francja), reprezentowana przez J.P. Spitzera, adwokata oraz D. Vaughana, QC,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez M. Bishopa oraz E. Finnegan, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popierana przez

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, początkowo reprezentowane przez V. Jackson oraz T. Harris, a następnie przez V. Jackson, działające w charakterze pełnomocników, wspierane przez S. Lee oraz M. Graya, barristers,

* Język postępowania: angielski.

i przez

Komisję Wspólnot Europejskich, początkowo reprezentowaną przez S. Boelaert oraz J. Aquilinę, a następnie przez S. Boelaert, P. Aalta oraz P. van Nuffela, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

Królestwo Niderlandów, reprezentowane przez M. de Grava oraz Y. de Vriesa, działających w charakterze pełnomocników,

interwenienci,

mającej za pierwotny przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2007/445/WE z dnia 28 czerwca 2007 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2006/379/WE i 2006/1008/WE (Dz.U. L 169, s. 58), w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącej,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (siódma izba),

w składzie: N.J. Forwood (sprawozdawca), prezes, D. Šváby i L. Truchot, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 marca 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Opis początkowych okoliczności niniejszego sporu znajduje się w pkt 1–26 wyroku Sądu z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie T-228/02 Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-4665, zwanego dalej „wyrokiem OMPI".

2 Po przeprowadzeniu rozprawy w sprawie leżącej u podstaw rzeczonego wyroku OMPI, która odbyła się w dniu 7 lutego 2006 r., lecz jeszcze przed jego ogłoszeniem, Rada wydała decyzję 2006/379/WE z dnia 29 maja 2006 r. wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającą decyzję 2005/930/WE (Dz.U. L 144, s. 21). Stwierdza się, że w tej decyzji Rada utrzymała skarżącą na liście znajdującej się w załączniku do rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu [Dz.U. L 344, s. 70, sprostowanie Dz.U. 2007, L 164, s. 36 (FR) (zwanej dalej „sporną listą")].

3 W ww. w pkt 1 wyroku OMPI Sąd stwierdził nieważność decyzji Rady 2005/930/WE z dnia 21 grudnia 2005 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającej decyzję 2005/848/WE (Dz.U. L 340, s. 64) w zakresie, w jakim dotyczyła skarżącej, ponieważ decyzja ta nie została uzasadniona, została wydana w ramach postępowania, w trakcie którego prawo do obrony skarżącej zostało naruszone i Sąd nie był w stanie przeprowadzić sądowej kontroli legalności tej decyzji (ww. w pkt 1 wyrok OMPI, pkt 173).

4 W dniu 21 grudnia 2006 r. Rada wydała decyzję 2006/1008/WE wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2005/848/WE (Dz.U. L 379, s. 123). W decyzji tej Rada dodała niektóre osoby, grupy i podmioty do wspomnianej spornej listy.

5 W piśmie z dnia 30 stycznia 2007 r. Rada poinformowała skarżącą, że jej zdaniem przyczyny umieszczenia skarżącej na spornej liście były wciąż ważne i w konsekwencji Rada miała zamiar utrzymać skarżącą na ww. liście. Do pisma zostało załączone uzasadnienie, na które powołuje się Rada. Skarżąca została ponadto poinformowana, że ma prawo przedstawienia Radzie swoich uwag na temat zamiaru Rady utrzymania

skarżącej na liście i uzasadnienia tej decyzji, a także wszelkich dowodów na poparcie swojego stanowiska w terminie jednego miesiąca.

6 W uzasadnieniu załączonym do tego pisma Rada w szczególności podniosła, że w stosunku do skarżącej została wydana decyzja właściwych władz w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 93), tj. decyzja Secretary of State for the Home Department (minister spraw wewnętrznych, zwany dalej „Home Secretary") Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, mająca na celu delegalizację skarżącej jako organizacji, która uczestniczy w aktach terrorystycznych na podstawie Terrorism Act 2000 (ustawy w sprawie terroryzmu z 2000 r.) (zwanej dalej „decyzją Home Secretary"). W następstwie odnotowania, że ww. decyzja, która według tej ustawy mogła zostać zaskarżona (review), w dalszym ciągu obowiązywała, Rada stwierdziła, że przyczyny włączenia skarżącej na sporną listę dalej miały zastosowanie.

7 W pismach z dnia 27 lutego, 19, 20 i 26 marca 2007 r. skarżąca przedstawiła w odpowiedzi Radzie swoje uwagi. Skarżąca w szczególności zakwestionowała, że jakakolwiek decyzja w przedmiocie „utrzymania" jej na spornej liście mogła być zgodnie z prawem wydana w następstwie ww. w pkt 1 wyroku OMPI. Skarżąca ponadto skrytykowała uzasadnienie tej decyzji Rady i postępowanie, w którym została wydana. Wreszcie skarżąca zwróciła się o prawo dostępu do akt sprawy posiadanych przez Radę.

8 W piśmie z dnia 30 marca 2007 r. Rada przedstawiła skarżącej zbiór szesnastu dokumentów. W odniesieniu do udostępnienia innych dokumentów z akt sprawy, Rada poinformowała, że wymaga to wcześniejszej konsultacji z państwem lub państwami pochodzenia tych dokumentów.

9 W piśmie z dnia 16 kwietnia 2007 r. skarżąca stwierdziła, że kluczowym dla niej jest posiadanie dostępu do wszystkich dokumentów z akt sprawy w celu możliwości odniesienia się do nich przed wydaniem decyzji. Tego samego dnia adwokaci skarżącej dołączyli skierowaną do Rady opinię, w której powtórzone zostały argumenty przedstawione wcześniej, przede wszystkim kwestionujące fakt, że decyzja Home Secretary mogła służyć za podstawę wydania planowanej decyzji.

10 W opinii opublikowanej w Dzienniku Urzędowym (C 90, s. 1) w dniu 25 kwietnia 2007 r. Rada poinformowała osoby, grupy i podmioty objęte decyzjami 2006/379 i 2006/1008, że ma zamiar utrzymać je na spornej liście. Rada poinformowała także osoby zainteresowane o możliwości zwrócenia się do niej z wnioskiem o otrzymanie uzasadnienia decyzji umieszczenia ich na przedmiotowej liście (o ile takie uzasadnienie nie zostało im jeszcze dostarczone).

11 W piśmie z dnia 14 maja 2007 r. Rada udostępniła skarżącej kolejny dokument z akt sprawy. W odniesieniu do innych, jeszcze nieudostępnionych dokumentów, Rada poinformowała, że państwo, od którego dokumenty te pochodziły wyraziło sprzeciw w tym względzie. Ponadto Rada załączyła do tego pisma informację przekazaną przez jej sekretariat generalny komitetowi stałych przedstawicieli (COREPER) z dnia 19 stycznia 2007 r. (dokument 5418/1/07 REV 1) zatytułowaną „Działania w związku z wyrokiem [OMPI]", do którego został załączony projekt pisma i uzasadnienia o treści identycznej z pismem Rady do skarżącej z dnia 30 stycznia 2007 r., wymienionym w pkt 5 powyżej.

12 W piśmie z dnia 29 maja 2007 r. skarżąca przedstawiła nowe uwagi uzupełniające, w których zawarta była analiza dokumentów udostępnionych przez Radę. Skarżąca nalegała także, żeby dokumenty przemawiające na jej korzyść i przez nią przedstawione zostały dołączone do akt.

13 W piśmie z dnia 12 czerwca 2007 r. Rada odpowiedziała skarżącej, że kopia korespondencji a także wszystkich dokumentów przemawiających na korzyść skarżącej została przekazana przedstawicielstwom państw członkowskich.

14 W dniu 28 czerwca 2007 r. Rada przyjęła decyzję 2007/445/WE wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzje 2006/379/WE oraz 2006/1008/WE (Dz.U. L 169, s. 58). Na podstawie art. 1 tej decyzji, lista, o której mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, została zastąpiona listą z załącznika. Wiadomo, że nazwa skarżącej została wymieniona ponownie w tym załączniku.

15 Decyzja 2007/445 została doręczona skarżącej w piśmie Rady z dnia 29 czerwca 2007 r. (zwanym dalej „pierwszym pismem notyfikującym"). Uzasadnienie, które zostało dołączone do tego pisma, jest zasadniczo także identyczne z uzasadnieniem dołączonym do pisma z dnia 30 stycznia 2007 r. (zob. pkt 6 powyżej).

Przebieg postępowania i nowe okoliczności zaistniałe w jego toku

16 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 lipca 2007 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

17 Odrębnym pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu tego samego dnia, skarżąca wniosła również o rozpoznanie skargi przez Sąd w trybie przyspieszonym, na podstawie art. 76 a regulaminu Sądu. Rada przedstawiła swoje uwagi w tej kwestii w dniu 30 lipca 2007 r.

18 Przed orzeczeniem w sprawie przedmiotowego wniosku, Sąd (druga izba) w dniu 13 września 2007 r. postanowił wezwać pełnomocników stron na posiedzenie nieoficjalne w obecności sędziego sprawozdawcy zgodnie z art. 64 regulaminu Sądu. Takie posiedzenie odbyło się w dniu 10 października 2007 r.

19 Ponieważ skład izb Sądu uległ zmianie z początkiem nowego roku sądowego, sędzia sprawozdawca został przydzielony do siódmej izby, skutkiem czego niniejsza sprawa została przydzielona tej właśnie izbie.

20 W dniu 11 października 2007 r. Sąd (siódma izba) postanowił rozpoznać skargę w trybie przyspieszonym, pod warunkiem że skarżąca w okresie siedmiu dni przedstawi skróconą wersję swojej skargi a także wykaz załączników, które jako jedyne zostaną uwzględnione zgodnie z projektem sporządzonym przez skarżącą przed posiedzeniem nieoficjalnym. Skarżąca spełniła ten warunek.

21 Postanowieniem z dnia 20 listopada 2007 r. prezes siódmej izby Sądu, po wysłuchaniu stron, dopuścił do udziału w postępowaniu Zjednoczone Królestwo, Komisję Wspólnot Europejskich i Królestwo Niderlandów na poparcie żądań Rady.

22 W drodze decyzji (Open Determination) PC/02/2006 z dnia 30 listopada 2007 r. Proscribed Organisations Appeal Commission (komisja apelacyjna ds. zdelegalizowanych organizacji, Zjednoczone Królestwo, zwana dalej „POAC") uwzględniła skargę

wniesioną przeciwko decyzji Home Secretary z dnia 1 września 2006 r. odmawiającej skreślenia skarżącej jako organizacji zakazanej uczestniczącej w aktach terrorystycznych i nakazała Home Secretary przedstawić Parlamentowi Zjednoczonego Królestwa projekt zarządzenia (order) skreślającego skarżącą z listy organizacji zdelegalizowanych na podstawie Terrorism Act 2000 (zwana dalej „decyzją POAC").

23 W piśmie z dnia 5 grudnia 2007 r. skarżąca złożyła w sekretariacie Sądu, po pierwsze, kopię decyzji POAC, i po drugie, kopię pisma do Rady z tego samego dnia z wnioskiem o skreślenie jej ze spornej listy w świetle decyzji POAC.

24 W piśmie z dnia 12 grudnia 2007 r. Sąd (siódma izba) zadał pytania na piśmie stronom postępowania dotyczące ewentualnego wpływu decyzji POAC na niniejszą sprawę a także możliwości kontynuowania postępowania w trybie przyspieszonym.

25 Decyzją z dnia 14 grudnia 2007 r. POAC oddaliła wniosek Home Secretary mający na celu otrzymanie zgody na wniesienie odwołania do Court of Appeal (Anglia & Walia) przeciwko decyzji POAC z dnia 30 listopada 2007 r. POAC w drodze addendum z dnia 17 grudnia 2007 r. uzasadniła swoją decyzję okolicznością, że żaden z argumentów przedstawionych przez Home Secretary nie dawał racjonalnych szans na uwzględnienie.

26 W dniu 20 grudnia 2007 r. Rada wydała decyzję 2007/868/WE wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2007/445 (Dz.U. L 340, s. 100).

Na podstawie art. 1 tej decyzji lista, o której mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, została zastąpiona listą z załącznika. Wiadomo jest, że nazwa skarżącej została ponownie umieszczona w pkt 2.19 tego załącznika w rubryce „Grupy i podmioty".

27 W dniu 28 grudnia 2007 r. Home Secretary zwrócił się z nowym wnioskiem do Court of Appeal o zgodę na zaskarżenie decyzji POAC.

28 Decyzja 2007/868 została doręczona skarżącej przy piśmie Rady z dnia 3 stycznia 2008 r. (zwanym dalej „drugim pismem notyfikującym"). W treści tego pisma Rada uznała, że przyczyny utrzymania skarżącej na spornej liście, przedstawione wcześniej w pierwszym piśmie notyfikującym, są wciąż aktualne. W odniesieniu do decyzji POAC, Rada poinformowała, że Home Secretary podejmował starania o zaskarżenie tej decyzji.

29 Uzasadnienie załączone do drugiego pisma notyfikującego jest takie samo jak uzasadnienie załączone do pierwszego pisma notyfikującego (zobacz pkt 15 powyżej).

30 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 stycznia 2008 r. skarżąca poinformowała Sąd o wydaniu decyzji 2007/868. Skarżąca zwróciła się o możliwość zmiany przedstawionych żądań w niniejszej sprawie w taki sposób, żeby skarga zmierzała także do stwierdzenia nieważności ww. decyzji. Ponadto skarżąca podtrzymała wniosek o rozpoznanie skargi przez Sąd w trybie przyspieszonym i stwierdziła, że niniejsza sprawa jest obecnie jeszcze pilniejsza ze względu na wydanie wyżej wspomnianej decyzji.

31 Rada, Zjednoczone Królestwo i Komisja w dniu 15 i 16 stycznia 2008 r. złożyły w sekretariacie swoje uwagi na piśmie w odpowiedzi na pytania Sądu z dnia 12 grudnia 2007 r.

32 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy, Sąd (siódma izba) postanowił otworzyć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu Sądu pismem sekretarza z dniu 5 lutego 2008 r.:

— wezwał Radę i interwenientów do przedstawienia uwag w przedmiocie wniosku skarżącej w sprawie zmiany żądań, o którym mowa w pkt 30 powyżej;

— zwrócił się do Rady i Zjednoczonego Królestwa o dostarczenie wszelkich dokumentów dotyczących postępowania prowadzącego do wydania decyzji 2007/868 w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;

— udzielił zgody Zjednoczonemu Królestwu na przedstawienie uwag interwenienta.

33 W swoich uwagach na piśmie przedłożonych odpowiednio w dniu 19 i 21 lutego 2008 r. w odpowiedzi na te środki organizacji postępowania, Rada, Komisja i Niderlandy oświadczyły, że nie sprzeciwiają się zmianie żądań skarżącej, o którym mowa w ww. pkt 30.

34 Natomiast w swoich uwagach złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 21 lutego 2008 r., nawiązując do pkt 34 wyroku OMPI ww. w pkt 1, Zjednoczone Królestwo uznało, że kontrola sądowa Sadu powinna objąć w niniejszej sprawie tylko decyzję 2007/868. Zdaniem tego interwenienta decyzja 2007/445 nie podlega już tej kontroli, ponieważ została uchylona wspomnianą decyzją 2007/868.

35 Rada i Zjednoczone Królestwo zgodziły się z żądaniem Sądu mającym na celu przedstawienie dokumentów dotyczących postępowania w sprawie decyzji 2007/868 w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej. Przy okazji Zjednoczone Królestwo zwróciło się jednak z wnioskiem, żeby informacje zawarte w przedstawionych przez nie dokumentach nie zostały ujawnione publicznie.

36 Na rozprawie w dniu 6 marca 2008 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

37 Przy piśmie z dnia 13 maja 2008 r. skarżąca złożyła do Sądu odpis wyroku Court of Appeal z dnia 7 maja 2008 r. oddalającego wniosek Home Secretary mający na celu uzyskanie zgody na wniesienie przed ten sąd odwołania przeciwko decyzji POAC (zwanego dalej „wyrokiem Court of Appeal"). W tym samym piśmie skarżąca przedstawiła kilka uwag w sprawie tego wyroku.

38 Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2008 r. Sąd (siódma izba) postanowił zarządzić otwarcie procedury ustnej na nowo zgodnie z art. 62 regulaminu Sądu w celu umożliwienia innym stronom zajęcia stanowiska w przedmiocie nowych danych.

39 Pismem z dnia 12 czerwca 2008 r. inne strony zostały wezwane do przedstawienia swoich uwag na piśmie w przedmiocie pisma skarżącej z dnia 13 maja 2008 r. oraz wyroku Court of Appeal.

40 Ponieważ Rada ustosunkowała się do tego wyroku pismem złożonym w sekretariacie w dniu 7 lipca 2008 r., a skarżącej nie zezwolono na udzielenie odpowiedzi, Sąd decyzją z dnia 15 lipca 2007 r. zamknął procedurę ustną.

Żądania stron

41 W swej skardze skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji 2007/445 w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

42 Pismem z dnia 11 stycznia 2008 r. skarżącą wniosła także do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji 2007/868 w zakresie, w jakim decyzja ta jej dotyczy.

43 Rada wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

44 Zjednoczone Królestwo, Komisja i Niderlandy popierają pierwszą część żądań Rady.

W przedmiocie konsekwencji proceduralnych uchylenia i zastąpienia decyzji 2007/445

45 Jak wynika z pkt 26 powyżej, po wniesieniu skargi decyzja 2007/445 została uchylona i zastąpiona decyzją 2007/868. Skarżąca zwróciła się o możliwość zmiany swoich pierwotnych żądań, tak żeby skarga jej miała na celu stwierdzenie nieważności tych dwóch decyzji.

46 W tym względzie należy przypomnieć, że w przypadku gdy dana decyzja lub rozporządzenie dotyczące bezpośrednio i indywidualnie osoby fizycznej zostają w toku postępowania zastąpione przez inny akt mający ten sam przedmiot, to należy to uważać za nową okoliczność umożliwiającą skarżącemu dokonanie zmiany przedstawionych żądań i zarzutów. Zobowiązanie skarżącego do wniesienia nowej

skargi byłoby w istocie sprzeczne z zasadą prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości oraz wymogiem skuteczności postępowania. Ponadto niesłuszne byłoby umożliwienie danej instytucji dokonania zmiany w zaskarżonym akcie lub zastąpienie go innym w celu ustosunkowania się do zarzutów podniesionych w skardze na ten akt, wniesionej do sądu wspólnotowego oraz powoływania się w toku postępowania na tę zmianę lub akt zastępujący w celu pozbawienia drugiej strony postępowania możliwości rozszerzenia początkowych żądań i zarzutów wobec tego późniejszego aktu lub przedstawienia uzupełniających żądań i zarzutów wobec niego (zob. ww. w pkt 1 wyrok OMPI, pkt 28 i 29 oraz przytoczone tam orzecznictwo).

47 Zgodnie z tym orzecznictwem należy zatem uwzględnić wniosek skarżącej w niniejszej sprawie i uznać, że jej skarga zmierza także, na dzień zamknięcia procedury ustnej, do stwierdzenia nieważności decyzji 2007/868 w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej i pozwolić stronom na ponowne sformułowanie żądań, zarzutów i argumentów w świetle tego nowego elementu, co w tym przypadku oznacza przedstawienie przez strony uzupełniających żądań, zarzutów i argumentów (ww. w pkt 1 wyrok OMPI, pkt 30).

48 Ponadto skarżąca zachowuje interes w uzyskaniu stwierdzenia nieważności decyzji 2007/445 w zakresie, w jakim decyzja ta jej dotyczy, ponieważ uchylenie aktu instytucji nie stanowi uznania jego niezgodności z prawem i wywołuje skutki ex nunc, w przeciwieństwie do wyroku stwierdzającego nieważność, na podstawie którego akt nieważny jest eliminowany z mocą wsteczną z porządku prawnego i uznawany za nieistniejący (zob. ww. w pkt 1 wyrok OMPI, pkt 34 i 35 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. podobnie także wyrok Trybunału z dnia 12 lutego 1960 r. w sprawach połączonych od 16/59 do 18/59 Geitling i in. przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. s. 45, 65). Należy zatem uznać, że wbrew stanowisku Zjednoczonego Królestwa, opartemu na błędnej lekturze pkt 34 i 35 ww. w pkt 1 wyroku OMPI, kontrola Sądu dotyczy także tej decyzji.

49 W dalszej części niniejszego wyroku Sąd wypowie się odpowiednio w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji 2007/445 i decyzji 2007/868.

W przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji 2007/445

50 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności decyzji 2007/445 skarżąca powołuje co do zasady pięć zarzutów. Pierwszy, który dzieli się na trzy części, dotyczy naruszenia art. 233 WE i zasad ustalonych przez Sąd w ww. w pkt 1 wyroku OMPI. Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia ciężaru dowodu i oczywistego błędu w ocenie dowodów. Zarzut piąty oparty jest na nadużyciu władzy lub przekroczenia uprawnień.

W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego naruszenia art. 233 WE i zasad ustalonych przez Sąd w wyroku OMPI

W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego

51 W części pierwszej zarzutu skarżąca zwraca uwagę, że zgodnie z motywami decyzji 2007/445 oraz uzasadnieniem zawartym w pierwszym piśmie notyfikującym, Rada postanowiła „utrzymać" skarżącą na spornej liście w oparciu o okoliczność, że Sąd nie stwierdził nieważności decyzji 2006/379 i dalej ona obowiązuje. Decyzja 2007/445 jest zatem jej zdaniem oparta na „dalszej ważności" decyzji 2006/379.

52 Następnie skarżąca co do istoty stwierdza, że Rada nie miała prawa „utrzymać" jej na spornej liście, odkąd została stwierdzona nieważność decyzji 2005/930 ww. w pkt 1 wyrokiem OMPI i że wszystkie inne decyzje Rady, w szczególności decyzja 2006/379, powinny zostać uznane względem skarżącej za ipso iure nieważne i nieistniejące na podstawie tego samego wyroku, w zakresie w jakim były one dotknięte takimi samymi błędami proceduralnymi (naruszenie prawa do obrony) i formalnymi (brak uzasadnienia), które uzasadniły stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji 2005/930.

53 Skarżąca opiera się w szczególności na pkt 35 ww. w pkt 1 wyroku OMPI, w którym Sąd orzekł, że po pierwsze, na podstawie wyroku stwierdzającego nieważność „akt nieważny jest eliminowany z mocą wsteczną z porządku prawnego i uznawany za nieistniejący", i po drugie, że w przypadku stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów Rada „byłaby zobowiązana […] do podjęcia środków zapewniających wykonanie wyroku, zgodnie z art. 233 WE, co mogłoby prowadzić do zmiany lub wycofania, w razie konieczności, ewentualnych aktów uchylających i zastępujących akty zaskarżone po zamknięciu procedury ustnej". W tych okolicznościach Rada nie miała jej zdaniem prawa, wydając decyzję 2007/445, powoływać się na fakt, że Sąd nie stwierdził nieważności decyzji 2006/379.

54 W tym względzie należy ponadto przypomnieć, że ww. w pkt 1 wyrokiem OMPI Sąd stwierdził nieważność decyzji 2005/930 w zakresie, w jakim dotyczyła ona skarżącej. Jednak Sąd nie stwierdził nieważności decyzji 2006/379, która nie mogła co więcej podlegać jego kontroli sądowej, ponieważ została wydana po zamknięciu procedury ustnej, a skarżąca nie wniosła o ponowne otwarcie tej procedury w celu zmiany swoich żądań w świetle nowej okoliczności, jaką stanowiło jej wydanie (zob. także ww. w pkt 1 wyrok OMPI, pkt 33).

55 Należy ponadto wskazać, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem akty instytucji wspólnotowych, nawet te wadliwe, korzystają z domniemania ważności i wywołują skutki prawne do czasu ich wycofania lub stwierdzenia nieważności w wyniku skargi

o stwierdzenie nieważności, pytania prejudycjalnego lub zarzutu niezgodności z prawem (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 1 kwietnia 1982 r. w sprawie 11/81 Dürbeck przeciwko Komisji, Rec. s. 1251, pkt 17; z dnia 26 lutego 1987 r. w sprawie 15/85 Consorzio Cooperative d'Abruzzo przeciwko Komisji, Rec. s. 1005, pkt 10; z dnia 15 czerwca 1994 r. w sprawie C-137/92 P Komisja przeciwko BASF i in., Rec. s. I-2555, pkt 48; z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-245/92 P Chemie Linz przeciwko Komisji, Rec. s. I-4643, pkt 93 i z dnia 5 października 2004 r. w sprawie C-475/01 Komisja przeciwko Grecji, Zb.Orz. s. I-8923, pkt 18).

56 W ramach wyjątku od tej zasady, akty dotknięte wadą, której powaga jest tak oczywista, że nie może być tolerowana przez wspólnotowy porządek prawny, uznawane są za niewywołujące żadnego, nawet tymczasowego, skutku prawnego, tj. uznawane za prawnie nieistniejące. Wyjątek ten ma na celu zachowanie równowagi pomiędzy dwoma podstawowymi i niekiedy przeciwstawnymi wymogami, które musi spełniać porządek prawny: stabilności obrotu prawnego i poszanowania zgodności z prawem (wyroki ww. w pkt 55: Komisja przeciwko BASF i in., pkt 49; Chemie Linz przeciwko Komisji, pkt 94 i Komisja przeciwko Grecji, pkt 19).

57 Ze względów pewności obrotu prawnego, powaga skutków związanych ze stwierdzeniem nieistnienia aktu instytucji Wspólnoty wymaga, by takie stwierdzenie było ograniczone do skrajnych przypadków (wyroki ww. w pkt 55: Komisja przeciwko BASF i in., pkt 50, Chemie Linz przeciwko Komisji, pkt 95 i Komisja przeciwko Grecji, pkt 20).

58 Decyzji 2006/379 nie można byłoby zatem uznać za akt nieistniejący i to nawet gdyby miała takie same wady formalne i proceduralne, jak wady decyzji 2005/930, co twierdzi skarżąca i takiemu rozumowaniu nie sprzeciwia się także Rada.

59 Z powyższego wynika, że wbrew twierdzeniom Rady omawiana decyzja nie powinna zostać uznana przez nią jako „ipso iure nieważna […] i nieistniejąca […]" względem skarżącej.

60 Co więcej, należy przypomnieć, że aby podporządkować się wyrokowi stwierdzającemu nieważność i zapewnić jego pełne wykonanie, instytucja będąca autorem aktu, którego nieważność została stwierdzona, jest zobowiązana do uwzględnienia nie tylko sentencji wyroku, ale również uzasadnienia prowadzącego do jego wydania, które stanowi nieodzowny element tego wyroku, w tym znaczeniu, że jest niezbędne do określenia dokładnego znaczenia tego, co zostało orzeczone w sentencji. To właśnie uzasadnienie wskazuje, po pierwsze, konkretny przepis uznany za niezgodny z prawem, a po drugie, przedstawia szczegółowe względy, z powodu których orzeczono w sentencji niezgodność z prawem i które zainteresowana instytucja powinna uwzględnić zastępując akt, którego nieważność została stwierdzona (wyrok Trybunału z dnia 26 kwietnia 1988 r. w sprawach połączonych 97/86, 99/86, 193/86 i 215/86 Asteris i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 2181, pkt 27).

61 O ile jednak stwierdzenie niezgodności z prawem w uzasadnieniu wyroku stwierdzającego nieważność zobowiązuje instytucję będącą autorem aktu, którego nieważność została stwierdzona, przede wszystkim do usunięcia tej niezgodności z prawem w akcie, który ma zastąpić akt, którego nieważność została stwierdzona, to może ono, jako że dotyczy przepisu o konkretnej treści w danej dziedzinie, spowodować inne konsekwencje dla tej instytucji (ww. w pkt 60 wyrok w sprawie Asteris przeciwko Komisji, pkt 28).

62 W odniesieniu, tak jak w niniejszej sprawie, do stwierdzenia nieważności ze względu na błędy formalne i proceduralne decyzji o zamrożeniu funduszy, która w rozumieniu art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931, musi być poddawana w regularnych odstępach czasu kontroli, instytucja będąca autorem tej decyzji ma w pierwszej kolejności obowiązek dopilnowania, żeby ewentualnie następne decyzje o zamrożeniu funduszy, wydawane po wyroku stwierdzającym nieważność i dotyczące okresów następujących po tym wyroku nie były dotknięte takimi samymi błędami (zob. analogicznie ww. w pkt 60 wyrok w sprawie Asteris i in. przeciwko Komisji, pkt 29).

63 W niniejszej sprawie Rada wywiązała się z przedmiotowego obowiązku ustanawiając, a następnie stosując, bezzwłocznie po wydaniu ww. w pkt 1 wyroku OMPI, nową procedurę mającą na celu dostosowanie się do zasad formalnych i proceduralnych wskazanych przez Sąd we wspomnianym wyroku, a konkretnie w jego pkt 126 (prawo do obrony) i 151 (uzasadnienie), zapewniając skarżącej gwarancje przyznane w tej nowej procedurze przed wydaniem decyzji 2007/445 skierowanej przeciwko skarżącej (zobacz poniżej pkt 88 i kolejne).

64 Należy ponadto przyznać, że zgodnie z mocą wsteczną wyroków stwierdzających nieważność, stwierdzenie niezgodności z prawem sięga dnia, w którym zaczął obowiązywać akt, którego nieważność została stwierdzona (ww. w pkt 60 wyrok w sprawie Asteris i in. przeciwko Komisji, pkt 30). Ponadto w pkt 35 ww. w pkt 1 wyroku OMPI Sąd wskazał, że środki zapewniające wykonanie tego wyroku zgodnie z art. 233 WE mogłyby oznaczać dla Rady obowiązek zmiany lub w razie konieczności wycofania aktów, które uchyliły i zastąpiły decyzję 2005/930, której nieważność została stwierdzona, po zamknięciu procedury ustnej.

65 W każdym razie Rada i Zjednoczone Królestwo słusznie wskazały w swoich uwagach, że z pkt 35 ww. w pkt 1 wyroku OMPI nie wynikało, iż Rada miała obowiązek zmiany lub wycofania rozpatrywanych aktów. Z orzecznictwa bowiem wynika, że jeżeli nieważność aktu została stwierdzona ze względu na błędy formalne lub proceduralne, co miało miejsce w niniejszej sprawie, to zainteresowana instytucja ma prawo wydać ponownie identyczny akt przestrzegając tym razem wskazanych wymogów formalnych i proceduralnych, a nawet nadając temu aktowi moc wsteczną, jeżeli jest to konieczne dla realizacji celów interesu ogólnego i pod warunkiem że uzasadnione oczekiwania zainteresowanych osób są należycie respektowane (wyroki Trybunału: z dnia 30 września 1982 r. w sprawie 108/81 Amylum przeciwko Radzie, Rec. s. 3107, pkt 4–17 i z dnia 13 listopada 1990 r. w sprawie C-331/88 Fedesa i in., Rec. s. I-4023, pkt 45–47; wyrok Sądu z dnia 17 października 1991 r. w sprawie T-26/89 de Compte przeciwko Parlamentowi, Rec. s. II-781, pkt 66).

66 Orzecznictwo to w drodze analogii ma zastosowanie do hipotezy przewidzianej w pkt 35 ww. w pkt 1 wyroku OMPI, przy założeniu, że w takim przypadku dana instytucja ma prawo utrzymać w mocy akt, który po zamknięciu procedury ustnej uchylił lub zastąpił akt, którego nieważność została stwierdzona — w czasie, który jest jej absolutnie niezbędny w celu wydania nowego aktu zgodnego ze wskazanymi wymogami formalnymi i proceduralnymi. W tym szczególnym przypadku byłoby oczywiście sprzeczne z realizowanym celem interesu ogólnego najpierw zobowiązanie Rady do wycofania aktu sprzecznego z tymi zasadami, a następnie wyrażenie zgody na nadanie mocy wstecznej nowemu aktowi wydanemu z poszanowaniem tych zasad.

67 Dlatego też w niniejszej sprawie, w dalszym ciągu zakładając, że decyzja 2006/379 była dotknięta tymi samymi błędami formalnymi i proceduralnymi co decyzja 2005/930, nie można czynić zarzutu Radzie z tytułu odmowy zmiany lub wycofania tej decyzji, w zakresie w jakim dotyczyła skarżącej, w czasie który był absolutnie niezbędny w celu wydania nowego aktu z poszanowaniem zasad formalnych i proceduralnych, których naruszenie zostało wskazane w ww. w pkt 1 wyroku OMPI, jeżeli ta instytucja uważała, że powody, na które się powołuje w celu utrzymania skarżącej na spornej liście są dalej aktualne. W tym względzie Rada słusznie podniosła, że w ww. w pkt 1 wyroku OMPI Sąd nie orzekł w przedmiocie zasadności tych powodów. Ponadto uzasadnione oczekiwania zainteresowanej strony były należycie respektowane, ponieważ Rada poinformowała ją o swoim zamiarze pismem z dnia 30 stycznia 2007 r. (zob. ww. pkt 5).

68 W tych okolicznościach tym bardziej nie można zarzucać Radzie, że postanowiła „utrzymać" skarżącą na spornej liście ani że oparła się w tym celu na „dalszej ważności" decyzji 2006/379.

69 W każdym razie, tak jak słusznie podniosły Rada i Zjednoczone Królestwo, decyzja 2007/445 nie wynika ani nie zależy od ważności decyzji 2006/379. Wprawdzie w ww. w pkt 1 wyroku OMPI Sąd w celu ustalenia przedmiotu i ograniczeń gwarancji poszanowania prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia wprowadził rozróżnienie pomiędzy „początkową decyzją" zamrożenia funduszy, o której mowa w art. 1 ust. 4

wspólnego stanowiska 2001/931 i „późniejszymi decyzjami" utrzymania zamrożenia funduszy, po dokonaniu kontroli, o której mowa w art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931, to jednak nie ulega wątpliwości, że każda z tych późniejszych decyzji jest decyzją nową wydaną na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, będącą wynikiem kontroli spornej listy dokonanej przez Radę (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie C-229/05 P PKK i KNK przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-445, pkt 103, potwierdzający w tej kwestii wyraźnie postanowienie Sądu z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie T-229/02 PKK i KNK przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-539, pkt 44).

70 W tych warunkach ani okoliczność, że Rada odwołała się w preambule decyzji 2007/445 do decyzji 2006/379, ani okoliczność, że postanowiła „utrzymać" skarżącą na spornej liście, nie stanowią błędów powodujących niezgodność z prawem decyzji 2007/445.

71 W tych okolicznościach należy oddalić jako bezzasadną część pierwszą zarzutu pierwszego.

W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego

72 W ramach części drugiej zarzutu skarżąca zwraca uwagę, że decyzja 2007/445 w zakresie jej dotyczącym opiera się na decyzji Home Secretary i na tych samych dowodach, które leżą u podstaw decyzji 2005/930.

73 Następnie skarżąca co do zasady stwierdza, że Rada nie miała prawa do „ponownego wykorzystania" lub „przetworzenia" tych dowodów w celu stworzenia podstawy dla decyzji 2007/445. Powołując się jedynie na te dowody Rada wkroczyła na ścieżkę „normującą", naruszając nie tylko zasady ustanowione przez Sąd w ww. w pkt 1 wyroku OMPI, ale także zasady bezpieczeństwa prawnego i uzasadnionych oczekiwań.

74 Skarżąca w szczególności podnosi, że w zakresie w jakim została stwierdzona częściowa nieważność decyzji 2005/930 z powodu naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia, do Rady należało wydanie nowej decyzji skierowanej do skarżącej, mającej za podstawę nową decyzję organu krajowego lub nowe okoliczności, ale na pewno nie decyzję Home Secretary lub dowody sięgające okresu wcześniejszego niż 2001 r. W związku z tym, że decyzja 2007/445 opiera się tylko na tych okolicznościach, jest ona ipso iure nieważna w zakresie dotyczącym skarżącej.

75 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że stwierdzenie nieważności danego aktu ze względu na błędy formalne lub proceduralne w żaden sposób nie sprzeciwia się wydaniu przez instytucję będącą autorem tego aktu nowego aktu, w oparciu o te same okoliczności faktyczne i prawne leżące u podstaw aktu, którego nieważność została stwierdzona, o ile tym razem przestrzega ona zasad formalnych i proceduralnych, których naruszenie zostało stwierdzone, a uzasadnione oczekiwania osób zainteresowanych są należycie respektowane (zob. także pkt 65 powyżej).

76 Jeżeli w niniejszej sprawie zostało ustalone, że u podstaw decyzji 2007/445 w zakresie dotyczącym skarżącej leży ta sama decyzja Home Secretary i te same dowody, z których wynikała decyzja 2005/930, to nie ma to wpływu na ważność tej decyzji. Ponadto już zostało stwierdzone w pkt 67 powyżej, że uzasadnione oczekiwania osób zainteresowanych były należycie respektowane.

77 Wynika z tego, że część drugą zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu pierwszego

78 W części trzeciej zarzutu pierwszego, podniesionej dodatkowo, skarżąca zwraca uwagę, że w ww. w pkt 1 wyroku OMPI Sąd wprowadził rozróżnienie pomiędzy decyzją początkową o włączeniu danej osoby na sporną listę i decyzjami późniejszymi o utrzymaniu takiej osoby na tej liście. Zdaniem skarżącej z pkt 143 i 145 tego wyroku wynika, że decyzja początkowa może zostać wydana jedynie z uwzględnieniem decyzji wydanej przez właściwe władze krajowe. Natomiast decyzje późniejsze powinny były wskazać powody szczególne i konkretne, na których Rada się oparła. Ponadto z pkt 144 i 145 ww. w pkt 1 wyroku OMPI wynika, że decyzje późniejsze powinna poprzedzać kontrola sytuacji danej osoby zainteresowanej w celu stwierdzenia, czy w dalszym ciągu prowadzi ona działalność terrorystyczną.

79 Z tego wynika zdaniem skarżącej, że w celu jej utrzymania na spornej liście w decyzji 2007/445 Rada nie miała prawa powołać się po prostu na decyzję Home Secretary ani też na wydarzenia sprzed roku 2001.

80 W tym względzie należy od razu stwierdzić, że argumentacja skarżącej świadczy o błędnym zrozumieniu ww. w pkt 1 wyroku OMPI.

81 W szczególności z pkt 143-146 i 151 tego wyroku wynika, że uzasadnienie zarówno decyzji początkowej o zamrożeniu funduszy, jak i decyzji późniejszych, powinno dotyczyć nie tylko przesłanek prawnych stosowania rozporządzenia nr 2580/2001, a w szczególności istnienia decyzji wydanej przez właściwe władze krajowe, ale również powodów szczególnych i konkretnych, na podstawie których Rada uznała w ramach uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie oceny, że osoba zainteresowana powinna być objęta zamrożeniem funduszy.

82 Ponadto zarówno z pkt 145 tego wyroku, jak i z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931, do którego odsyła także art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, wynika, że późniejsze decyzje o zamrożeniu funduszy powinna poprzedzać „kontrola" sytuacji osoby zainteresowanej nie tylko w celu sprawdzenia, czy osoba ta prowadzi działalność terrorystyczną, jak podnosi błędnie skarżąca, lecz w celu upewnienia się, że utrzymanie jej na spornej liście „jest dalej uzasadnione", ewentualnie na podstawie nowych danych lub dowodów. W tym względzie Sąd sprecyzował, że jeżeli powody decyzji późniejszej o zamrożeniu funduszy są co do zasady takie same jak powody powołane przy okazji wydania poprzedniej decyzji, zwykła deklaracja w tej sprawie wystarcza, w szczególności gdy zainteresowana jest grupą lub podmiotem (wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie T-327/03 Al-Aqsa przeciwko Radzie, niepublikowany w Zbiorze, pkt 54).

83 W pozostałym zakresie należy stwierdzić, że argumenty skarżącej nie mają oparcia w faktach. Bowiem w uzasadnieniu dołączonym do pisma skierowanego do skarżącej z dnia 30 stycznia 2007 r. Rada nie ograniczyła się do powołania decyzji Home Secretary. W akapicie pierwszym tego uzasadnienia Rada odniosła się do szeregu aktów, których jej zdaniem dopuściła się skarżąca, uznając, że podlegały one przepisom art. 1 ust. 3 lit. a), b), d), g) i h) wspólnego stanowiska 2001/931 i zostały popełnione w celach, o których mowa w art. 1 ust. 3 lit. akapicie) akapicie iii). W akapicie drugim swojego uzasadnienia Rada wywnioskowała, że art. 2 ust. 3 lit. ii) rozporządzenia nr 2580/2001 dotyczy skarżącej. W następnych akapitach swojego uzasadnienia Rada ponadto podniosła, że w dalszym ciągu obowiązuje decyzja Home Secretary, która miała na celu zdelegalizowanie skarżącej jako organizacji uczestniczącej w aktach terrorystycznych i która na podstawie Terrorism Act 2000 mogła zostać zaskarżona (review). W następstwie stwierdzenia, że powody włączenia skarżącej na sporną listę są

wciąż aktualne, Rada poinformowała skarżącą, że środki przewidziane w art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2580/2001 dalej będą wobec niej stosowane.

84 Zatem zgodnie z orzecznictwem powołanym w pkt 81 i 82 powyżej, Rada wskazała w ramach przysługującego jej swobodnego uznania do przeprowadzenia oceny, powody szczególne i konkretne, dla których środki zamrożenia funduszy w dalszym ciągu powinny obejmować skarżącą.

85 W odniesieniu do kwestii, czy powody powołane przez Radę uzasadniają pod względem faktycznym i prawnym wydanie decyzji 2007/445, to kwestia ta wchodzi w zakres merytorycznej kontroli zgodności z prawem decyzji, która zostanie przeprowadzona w ramach oceny zarzutów trzeciego i czwartego.

86 W tych okolicznościach część trzecią zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadną a tym samym cały zarzut pierwszy podlega oddaleniu.

W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia

87 Po pierwsze, w odniesieniu do podnoszonego naruszenia prawa do obrony skarżąca twierdzi, że nigdy nie była w stanie skutecznie przedstawić swojego punktu widzenia co do istotnych wyjaśnień, które zdaniem Rady uzasadniały utrzymanie jej na spornej

liście. Skarżąca w szczególności twierdzi, że jedyne informacje, jakie otrzymała od Rady, dotyczą okresu przed 2001 r., że Radzie w żaden sposób nie zależało na udzieleniu odpowiedzi na krytykę skierowaną do niej przez skarżącą, że nie wzięła ona pod uwagę przedstawionych przez skarżącą dowodów na jej korzyść i dodatkowo nie dała szansy skarżącej bycia wysłuchanej na rozprawie.

88 W tym względzie należy przypomnieć, że przedmiot gwarancji poszanowania prawa od obrony w kontekście wydania decyzji o zamrożeniu funduszy na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 a także ograniczenia tej gwarancji, które mogą być legalnie nałożone na osoby zainteresowane w takich okolicznościach, zostały zdefiniowane przez Sąd w pkt 114–137 ww. w pkt 1 wyroku OMPI.

89 W niniejszej sprawie z faktów i okoliczności opisanych w pkt 5–13 powyżej wynika, że Rada należycie dostosowała się do zasad wymienionych przez Sąd w pkt 114–137 ww. w pkt 1 wyroku OMPI w kontekście wydania decyzji 2007/445.

90 Po pierwsze bowiem, Rada dostarczyła skarżącej w załączniku do pisma z dnia 30 stycznia 2007 r. uzasadnienie, które w sposób wyraźny i niedwuznaczny wskazywało przyczyny, które jej zdaniem uzasadniały utrzymanie skarżącej na spornej liście (zob. także pkt 83 powyżej). Rzeczone uzasadnienie wymieniało konkretne przykłady działalności terrorystycznej w rozumieniu właściwych przepisów wspólnego stanowiska 2001/931, za które skarżąca ponosi odpowiedzialność. Uzasadnienie wskazuje także, że ze względu na tę działalność właściwe władze Zjednoczonego Królestwa wydały decyzję mającą na celu zdelegalizowanie skarżącej jako organizacji uczestniczącej w aktach terrorystycznych, która została poddana kontroli na podstawie ustawodawstwa obowiązującego w Zjednoczonym Królestwie i że decyzja ta w dalszym ciągu była w mocy. Ponadto pismo z dnia 30 stycznia 2007 r. wskazywało, że skarżąca mogła przedstawić Radzie uwagi dotyczące zamiaru utrzymania jej na spornej liście i przyczyn, na które Rada się powołuje w tym względzie, a także mogła dostarczyć wszelkie dowody na poparcie swojego stanowiska w terminie jednego miesiąca.

91 Po drugie, Rada udostępniła skarżącej w pismach z dnia 30 marca i 14 maja 2007 r. określoną liczbę dokumentów z akt sprawy. W odniesieniu do innych dokumentów, Rada wskazała w piśmie z dnia 14 maja 2007 r., że nie była ich w stanie udostępnić, ponieważ państwo, które dostarczyło rzeczone dokumenty, nie wyraziło zgody na ich ujawnienie. W ramach niniejszej skargi skarżąca nie zakwestionowała tej odmowy udostępnienia określonych dowodów ani przyczyn powołanych dla jej uzasadnienia.

92 Po trzecie, Rada dała skarżącej możliwość skutecznego przedstawienia swojego stanowiska w przedmiocie dowodów ją obciążających, z której skarżąca rzeczywiście skorzystała w pismach z dnia 27 lutego, 19, 20 i 26 marca, 16 kwietnia i 29 maja 2007 r.

93 W odniesieniu do argumentu wynikającego z oddalenia wniosku skarżącej w sprawie bycia wysłuchanej w trakcie formalnego przesłuchania wystarczy stwierdzić, że ani rozpatrywane uregulowanie, tj. rozporządzenie nr 2580/2001, ani ogólna zasada poszanowania prawa do obrony nie przyznają zainteresowanym prawa do takiego przesłuchania (zob. podobnie i analogicznie wyrok Sądu z dnia 27 września 2005 r. w sprawach połączonych T-134/03 i T-135/03 Common Market Fertilizers przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3923, pkt 108 i także ww. w pkt 1 wyrok OMPI, pkt 93).

94 W odniesieniu do argumentu skarżącej, zgodnie z którym Rada w żaden sposób nie starała się odpowiedzieć na jej uwagi ani nie uwzględniła przedstawionych przez nią dowodów na jej korzyść — skarżąca dokonuje błędnej oceny zobowiązań nałożonych na Radę w zakresie poszanowania prawa do obrony. W niniejszej sprawie, co również wynika z pisma Rady z dnia 12 czerwca 2007 r. i pierwszego pisma notyfikującego, instytucja ta należycie uwzględniła przedstawione przez skarżącą dowody na jej korzyść, pilnując w szczególności, żeby zostały one doręczone przedstawicielstwom państw członkowskim przed wydaniem decyzji 2007/445.

95 Natomiast Rada nie była zobowiązana, żeby udzielić odpowiedzi na te uwagi w świetle omawianych dokumentów, jeżeli uważała, że nie uzasadniały one wniosków, które skarżąca z nich wyprowadzała. W tym względzie Sąd uważa, że powtórzenie treści uzasadnienia dołączonego do pisma Rady z dnia 30 stycznia 2007 r. w uzasadnieniu dołączonym do pierwszego pisma notyfikującego oznacza samo w sobie, że Rada podtrzymała swoje stanowisko. W braku innych istotnych dowodów, co ma miejsce w niniejszej sprawie, takie podobieństwo treści nie świadczy o tym, że Rada w swojej ocenie nie uwzględniła należycie argumentów przedstawionych przez skarżącą na swoja obronę (zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie T-141/94 Thyssen Stahl przeciwko Komisji, Rec. s. II-347, pkt 117 i 118).

96 Ponadto, w każdym razie, Rada odpowiedziała w sposób konkretny w swoim pierwszym piśmie notyfikującym na główny argument przytoczony przez skarżącą w ramach postępowania administracyjnego, zgodnie z którym jedynie obecna i aktualna działalność terrorystyczna mogłaby uzasadnić utrzymanie skarżącej na spornej liście (zob. także pkt 142 poniżej).

97 Z powyższego wynika, że podnoszone naruszenie prawa do obrony nie zostało stwierdzone w niniejszej sprawie.

98 Po drugie, w odniesieniu do podnoszonego naruszenia obowiązku uzasadnienia, skarżąca twierdzi, że decyzja 2007/445 nie wskazuje przyczyn szczególnych i konkretnych leżących u podstaw uznania przez Radę, że po pierwsze, rzeczone uregulowanie miało wobec niej zastosowanie (ww. w pkt 1 wyrok OMPI, pkt 143), i po drugie, że po dokonanej kontroli zamrożenie funduszy w dalszym ciągu było uzasadnione (ww. w pkt 1 wyrok OMPI, pkt 151). W szczególności Rada w żaden sposób nie uwzględniła informacji dostarczonych przez skarżącą dotyczących okresu przed 2001 r. i w odniesieniu do tego okresu przedmiotowa decyzja była pozbawiona jakiegokolwiek uzasadnienia.

99 W tym względzie należy przypomnieć, że przedmiot gwarancji wynikającej z obowiązku uzasadnienia w kontekście decyzji o zamrożeniu funduszy wydanej na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, a także ograniczeń tej gwarancji, które można zgodnie z prawem nałożyć na osoby zainteresowane, w odniesieniu do tej sytuacji zostały zdefiniowane przez Sąd w pkt 138–151 ww. w pkt 1 wyroku OMPI.

100 W niniejszej sprawie z oceny części trzeciej zarzutu pierwszego (zob. pkt 83 i 84 powyżej) wynika, że Rada w kontekście wydania decyzji 2007/445 należycie dostosowała się do zasad wskazanych przez Sąd w ww. w pkt 1 wyroku OMPI, pkt 138–151.

101 W odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym Rada nie uwzględniła informacji przedstawionych przez skarżącą na temat okresu po 2001 r. ani też nie uzasadniła swojej decyzji w tym względzie, należy przypomnieć, że wprawdzie na podstawie art. 253 WE Rada jest zobowiązana do wskazania okoliczności faktycznych, którymi uzasadnia wydawane przez siebie akty, i ocen prawnych, które doprowadziły do ich wydania, to przepis ten nie nakłada na Radę obowiązku ustosunkowywania się do wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych podniesionych przez osoby zainteresowane w trakcie postępowania administracyjnego (wyroki Trybunału: z dnia 17 stycznia 1984 r. w sprawie 43/82 i 63/82 VBVB i VBBB przeciwko Komisji, Rec. s. 19, pkt 22 i z dnia 18 września 2003 r. w sprawie C-338/00 P Volkswagen przeciwko Komisji, Rec. s. I-9189, pkt 127; wyrok Sądu z dnia 30 września 2003 r. w sprawach połączonych T-346/02 i T-347/02 Cableuropa i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-4251, pkt 232).

102 Wreszcie, co zostało już także stwierdzone w pkt 96 powyżej, w pierwszym piśmie notyfikacyjnym Rada udzieliła konkretnej odpowiedzi na argument przedstawiony przez skarżącą w trakcie procedury administracyjnej, zgodnie z którym jedynie obecna i aktualna działalność terrorystyczna mogłaby uzasadnić utrzymanie skarżącej na spornej liście.

103 Z powyższego wynika, że nie stwierdza się podnoszonego naruszenia obowiązku uzasadnienia w niniejszej sprawie.

104 W konsekwencji zarzut drugi należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001

105 Skarżąca zauważa, że zarówno art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, jak i art. 1 ust. 2,3 i 6 wspólnego stanowiska 2001/931 zostały sformułowane w trybie oznajmującym czasu teraźniejszego. Z tego wynika, zdaniem skarżącej, że musi istnieć ścisły i bezpośredni związek czasowy pomiędzy decyzją o włączeniu lub utrzymaniu danej osoby na spornej liście a aktami terrorystycznymi branymi pod uwagę w tym celu. Dlatego też dana osoba może, jej zdaniem, zostać wpisana na sporną listę jedynie wówczas, gdy zarzuca się jej prowadzenie działalności terrorystycznej obecnie lub przynajmniej w ostatnim czasie. Podobnie, taka osoba nie może zostać utrzymana na takiej liście po przeprowadzeniu kontroli uwzględniającej jedynie dawne okoliczności faktyczne.

106 Tymczasem, jak wskazuje skarżąca, w niniejszej sprawie, w zakresie jej dotyczącym, decyzja 2007/445 nie opiera się na żadnej okoliczności faktycznej późniejszej niż z 2001 r., ponadto skarżąca dostarczyła szereg dowodów na swoją korzyść w odniesieniu do okresu po 2001 r.

107 W tym względzie Sąd uważa, podobnie jak Rada i Zjednoczone Królestwo, że wykładnia omawianych przepisów rozporządzenia nr 2580/2001 i wspólnego stanowiska 2001/931 przedstawiona przez skarżącą jest przesadnie zawężająca i że — jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami — wskazane przepisy nie zakazują stosowania środków restrykcyjnych względem niektórych osób i podmiotów, które popełniły

akty terrorystyczne w przeszłości, pomimo braku dowodów na to, że takie osoby lub podmioty obecnie dokonują rzeczonych aktów lub w nich uczestniczą.

108 Po pierwsze, wbrew twierdzeniu skarżącej, rozpatrywane przepisy nie osłabiają takiego punktu widzenia. Wprawdzie art. 1 ust. 2 wspólnego stanowiska 2001/931 sformułowany jest w trybie oznajmującym czasu teraźniejszego („osoby, które dokonują") w celu zdefiniowania tego, co należy rozumieć przez „osoby, grupy i podmioty uczestniczące w aktach terrorystycznych", to jest to jednak syntetyczne określenie charakterystyczne dla definicji i opisu odpowiedzialności karnej bez nawiązania do określonego okresu w czasie. Podobna sytuacja ma miejsce w odniesieniu do imiesłowu czasu teraźniejszego użytego w wersji francuskiej („les personnes […] commettant") i angielskiej („persons committing") art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, co potwierdza użycie trybu oznajmującego czasu teraźniejszego także w innych wersjach językowych (zob. w szczególności wersję niemiecką „Personen, die eine terroristische Handlung begehen", włoską „persone che commettono", niderlandzką „personen die een terroristische daad plegen" i słowacką „osôb, ktoré páchajú"). Ponadto art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 pozwala na przyjęcie środków restrykcyjnych przeciwko przede wszystkim osobom skazanym za akty terroryzmu, co zwykle wskazuje na działalność terrorystyczną w przeszłości, która nie jest już aktywnie prowadzona w momencie jej stwierdzenia w wyroku skazującym. Wreszcie ust. 6 tego samego artykułu stanowi, że nazwiska osób i nazwy podmiotów na spornej liście będą poddawane kontroli w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz w ciągu każdych sześciu miesięcy, w celu zapewnienia, że istnieją podstawy do utrzymania ich na liście. W trosce o skuteczność tego przepisu należy uznać, że pozwala on utrzymać na spornej liście osoby i podmioty, które nie dokonały nowego aktu terrorystycznego w okresie jednego lub dwóch okresów sześciomiesięcznych poprzedzających kontrolę, jeżeli ma to swoje uzasadnienie w świetle okoliczności mających znaczenie w danej sprawie.

109 Po drugie warto jest podkreślić, że rozporządzenie nr 2580/2001, wspólne stanowisko 2001/931 a także rezolucja Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych 1373 (2001), którą te akty wykonują, mają na celu walkę z zagrożeniami dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego powodowanymi przez akty terrorystyczne. Realizacja tego podstawowego dla wspólnoty międzynarodowej celu mogłaby być zagrożona, gdyby środki zamrażania funduszy przewidziane przez te akty mogły być

stosowane tylko względem osób, grup i podmiotów, które obecnie dokonują aktów terrorystycznych lub tych, które czyniły to w niedalekiej przeszłości.

110 Ponadto ze względu na to, że środki te mają głównie na celu zapobieganie popełnianiu takich aktów lub ich powtarzaniu, to tym bardziej opierają się na ocenie zagrożenia obecnego lub przyszłego, a nie tylko na ocenie postępowania z przeszłości.

111 W tym względzie Rada i Zjednoczone Królestwo stwierdziły, iż z doświadczenia wynika, że tymczasowe przerwanie działań przez organizację o przeszłości terrorystycznej nie stanowi samo w sobie gwarancji, że dana organizacja nie powróci do niej w każdej chwili, a poza tym nie można ufać wskazywanemu zaniechaniu przemocy deklarowanemu w takiej sytuacji. Może mieć to miejsce głównie w przypadku, gdy brak tej działalności stanowi wynik skuteczności nałożonych sankcji lub może to być celowe działanie danej organizacji, która próbuje uzyskać zniesienie sankcji w celu powrotu do dawnej działalności terrorystycznej. Taką sytuację mogą także wytłumaczyć trudności, które osoba zainteresowana napotyka w przeprowadzeniu nowych aktów terrorystycznych ze względu na skuteczność środków prewencyjnych stosowanych przez właściwe władze lub także czas, jakiego wymaga przygotowanie tych aktów.

112 Powołane argumenty nie są pozbawione racji, należy bowiem przyznać, że szeroki zakres uznania, którym dysponuje Rada w odniesieniu do dowodów, które należy uwzględnić w celu wydania lub utrzymania środków zamrożenia funduszy (zob. ww. w pkt 1 wyrok OMPI, pkt 159) obejmuje ocenę zagrożenia, które może w dalszym ciągu stanowić organizacja, która w przeszłości dokonywała aktów terrorystycznych, pomimo przerwy w działalności terrorystycznej przez krótszy lub dłuższy czas lub nawet widocznego jej zaprzestania.

113 W niniejszej sprawie sam fakt, że w zakresie dotyczącym skarżącej Rada odnosi się wyłącznie do aktów terrorystycznych z przeszłości i okoliczności faktycznych sprzed 2001 r. nie wystarcza, żeby stwierdzić naruszenie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001.

114 W odniesieniu do kwestii, czy mając na uwadze inne istotne okoliczności, Rada tak postępując przekroczyła granice przysługującego jej zakresu uznania, to wchodzi ona w zakres oceny zarzutu czwartego.

115 Z powyższego wynika, że zarzut trzeci należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia ciężaru dowodu i oczywistego błędu w ocenie dowodów

Argumenty uczestników

116 Skarżąca twierdzi, że decyzje wydane na podstawie rozporządzenia nr 2580/2001 stanowią oczywistą i poważną ingerencję w prawa gwarantowane przez art. 10 i 11 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC)

podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., a także art. 1 protokołu dodatkowego do tej konwencji. Skarżąca kładzie nacisk w tym względzie na drakońskie skutki, które wynikają dla niej z decyzji 2007/445.

117 W konsekwencji skarżąca twierdzi, po pierwsze, że Rada powinna wykazać, iż zastosowanie środków podjętych względem skarżącej zostało nakazane przez prawo dla realizacji słusznego celu oraz że jest niezbędne w społeczeństwie demokratycznym.

118 Skarżąca twierdzi, po drugie, że ciężar dowodu w sprawie tego, czy zamrożenie funduszy pozostaje uzasadnione pod względem prawnym na dzień 28 czerwca 2007 r. spoczywa na Radzie i że wymogi dowodowe powinny być takie, jak stosowane w prawie karnym.

119 W odniesieniu do roli Sądu skarżąca twierdzi, że w takich okolicznościach, jak w niniejszej sprawie, do Sądu należy przeprowadzenie ponownie obiektywnej kontroli wszystkich okoliczności faktycznych, na które powołuje się Rada i skarżąca w celu ustalenia, czy Rada dysponowała racjonalnymi powodami wydania w 2007 r. decyzji 2007/445.

120 W niniejszej sprawie, zdaniem skarżącej, decyzja 2007/445 została wydana przeciwko niej na podstawie nieprecyzyjnych, niepoważnych i niewiarygodnych dokumentów obciążających, sięgających okresu przed 2001 r. i bez przeprowadzenia właściwej oceny przedstawionych przez skarżącą dokumentów na jej korzyść, dotyczących okresu po 2001 r.

121 W odniesieniu do dowodów na jej korzyść, skarżąca twierdzi w szczególności, że podczas kongresu nadzwyczajnego, który odbył się w Ashraf City (Irak) w czerwcu 2001 r., kierownictwo organizacji podjęło jednostronną decyzję w przedmiocie zaprzestania działań wojskowych tej organizacji w Iranie. Rzeczona decyzja została ratyfikowana przez dwa kongresy zwyczajne, które odbyły się we wrześniu 2001 r. i w 2003 r. Z wyjątkiem kilku działań przeprowadzonych przez jednostki operacyjne, do których informacja nie dotarła na czas, skarżąca nie uczestniczyła w żadnej operacji

wojskowej od lata 2001 r., a jej jednostki operacyjne zostały ostatecznie rozwiązane. Ponadto skarżąca ujawniła informacje na temat swoich baz Narodom Zjednoczonym, a także rządom Zjednoczonego Królestwa i Stanów Zjednoczonych.

122 Skarżąca powołuje się także na dokumenty w załącznikach 2 i 6 swojej skargi, które potwierdzają, że od 2001 r. organizacja skarżącej i wszyscy jej członkowie z własnej woli wyrzekli się przemocy i terroryzmu, złożyli broń, zawarli porozumienie z siłami koalicji w Iraku i zostali właściwie uznani za „osoby objęte ochroną".

123 Wreszcie skarżąca podkreśla, że nie zostało jej nigdy zasugerowane, że dokonała najmniejszego aktu terrorystycznego na terenie Unii Europejskiej.

124 Rada i Zjednoczone Królestwo podnoszą w pierwszej kolejności, że w ww. w pkt 1 wyroku OMPI (pkt 135) Sąd wyraźnie wskazał, że środki zamrożenia funduszy nie stanowią sankcji karnej.

125 Rada i Zjednoczone Królestwo następnie stwierdzają, że zamrożenie funduszy nie stanowi uszczerbku dla prawa wolności wypowiedzi i zrzeszania się, bowiem podnoszone ograniczenia tych wolności stanowią niezmierzoną i nieprzewidzianą konsekwencję decyzji wydanej przez władze. Ponadto zamrożenie funduszy nie narusza istoty prawa własności (wyrok Sądu z dnia 21 września 2005 r. w sprawie T-315/01 Kadi przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. II-3649, pkt 248). W każdym razie Rada twierdzi, że nie zostały naruszone art. 10 i 11 EKPC ani art. 1 protokołu dodatkowego EKPC, ponieważ środki rozpatrywane w niniejszej sprawie zostały przepisane prawem i służyły

realizacji słusznego celu, którym jest walka z terroryzmem i są one niezbędne dla osiągnięcia tego celu w społeczeństwie demokratycznym.

126 W konsekwencji Rada i Zjednoczone Królestwo twierdzą, że zgodnie z zasadą mającą normalnie zastosowanie przed sądami wspólnotowymi (zob. w tym względzie wyroki Sądu: z dnia 27 lutego 1997 r. w sprawie T-106/95 FFSA i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-229, pkt 115 i z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-48/00 Corus UK przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2325, pkt 125) to na skarżącej spoczywa ciężar udowodnienia, że decyzja 2007/445 jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie. Zjednoczone Królestwo zauważa w tym względzie, że decyzja ta korzysta z domniemania zgodności z prawem i że postępowanie podważające jej ważność ma charakter cywilny, co oznacza, że ciężar dowodu spoczywa na powodzie i że wymogi dowodowe są takie, jak stosowane w sprawach cywilnych. Co więcej, żaden przepis prawa mający tutaj zastosowanie nie przewiduje odwrócenia ciężaru dowodowego lub ułatwień dowodowych.

127 W odniesieniu do zakresu kontroli sądowej Sądu, Rada i Zjednoczone Królestwo odsyłają do ww. w pkt 1 wyroku OMPI (pkt 159), do wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 21 lutego 1986 r. w sprawie James (seria A, nr 98) i do opinii rzecznika generalnego F.G. Jacobsa do wyroku Trybunału z dnia 30 lipca 1996 r. w sprawie C-84/95 Bosphorus, Rec. s. I-3953, I-3956, pkt 65. W nawiązaniu Rada i Zjednoczone Królestwo podnoszą, że Sąd nie jest kompetentny, żeby zastąpić swoją własną ocenę okoliczności prawnych i dowodów dotyczących skarżącej oceną Rady. Dotyczy to ich zdaniem w szczególności oceny okoliczności, w których prawodawca może zdecydować czy i kiedy należy znieść środki restrykcyjne. W tym względzie Zjednoczone Królestwo podkreśla, że w zakresie w jakim podmioty odpowiedzialne za wydanie decyzji w tej sprawie mają przywilej dysponowania szerokim wachlarzem opinii w sprawie bezpieczeństwa i terroryzmu, które, jeżeli nie zostaną prawidłowo zbadane, mogą spowodować poważne konsekwencje, to mają one prawo przyjęcia podejścia konserwatywnego w odniesieniu do oceny ryzyka związanego z tymi konsekwencjami. W tym kontekście należy przyjąć, że ich decyzje charakteryzują się znacznym ciężarem i zasługują na pewien szacunek. W szczególności sądy — tak krajowe jak i wspólnotowe — nie powinny „wypracowywać własnej opinii" w sprawie podstaw omawianej decyzji.

128 Rada wreszcie twierdzi, odsyłając do swoich uwag w odpowiedzi na zarzut trzeci, że dokonała prawidłowej oceny dowodów mających znaczenie w tej sprawie.

Ocena Sądu

129 Na wstępie, w odpowiedzi na argumenty skarżącej, należy podnieść, że środki zamrożenia funduszy, o których mowa w niniejszej sprawie zostały przepisane prawem, a mianowicie rezolucją Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych 1373 (2001) i samym rozporządzeniem nr 2580/2001. Ponadto, co wynika także z preambuły tych aktów, wspomniane środki służą realizacji słusznego celu walki z terroryzmem. Wreszcie w preambule wyżej wspomnianej rezolucji 1373 (2001) Rada Bezpieczeństwa potwierdziła konieczność walki przy użyciu wszystkich środków zgodnych z kartą Narodów Zjednoczonych przeciwko zagrożeniom dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego powodowanych przez akty terrorystyczne i uznała, że państwa są zobowiązane dopełnić współpracę międzynarodową wprowadzając środki uzupełniające, w szczególności zamrożenie funduszy mające na celu zapobieganie i powstrzymanie na ich terytorium, przy użyciu wszystkich dozwolonych sposobów, finansowania i przygotowania wszelkich aktów terrorystycznych. Nie podważając powyższej oceny, która angażuje całą wspólnotę międzynarodową, omawiane środki powinny zostać uznane za niezbędne dla osiągnięcia tego celu w społeczeństwie demokratycznym.

130 W związku z tym, co Sąd wskazał w pkt 115 i 116 ww. w pkt 1 wyroku OMPI, okoliczności faktyczne i prawne, które warunkują zastosowanie zamrożenia funduszy względem danej osoby, grupy lub podmiotu, zostały zdefiniowane w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001. Zgodnie z tym przepisem Rada, stanowiąc jednomyślnie, ustanawia, przegląda i zmienia listę osób, grup i podmiotów, do których stosuje się omawiane rozporządzenie, zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 1 ust. 4–6 wspólnego stanowiska 2001/931. Lista taka musi zostać ustanowiona zgodnie z przepisami art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 na podstawie precyzyjnych informacji i materiałów zawartych w aktach sprawy, które uzasadniają wydanie tej decyzji przez właściwe władze względem danych osób, grup i podmiotów bez względu

na to, czy dotyczy to wszczęcia dochodzenia lub postępowania w sprawie o akt terrorystyczny, usiłowanie popełnienia takiego aktu, uczestniczenie w nim lub ułatwienie dokonania takiego aktu, opartego na poważnych i wiarogodnych dowodach lub poszlakach, lub skazania za takie czyny. Przez „właściwy organ" rozumie się organ wymiaru sprawiedliwości lub, gdy organy wymiaru sprawiedliwości nie mają właściwości w tej dziedzinie, równoważny właściwy organ w tym zakresie. Ponadto nazwiska osób i nazwy podmiotów na liście w załączniku są poddawane kontroli w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz w ciągu każdych sześciu miesięcy, w celu zapewnienia, że istnieją podstawy do utrzymania ich na liście, zgodnie z przepisami art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931.

131 W pkt 117 ww. w pkt 1 wyroku OMPI Sąd wywnioskował z tych przepisów, że procedura mogąca prowadzić do przyjęcia środka w postaci zamrożenia funduszy na podstawie właściwych uregulowań przebiega w dwóch etapach, krajowym i wspólnotowym. W pierwszej kolejności właściwy organ krajowy, co do zasady organ wymiaru sprawiedliwości, musi zawiadomić zainteresowanego o decyzji odpowiadającej definicji z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. Jeżeli chodzi o decyzję w sprawie wszczęcia dochodzenia lub postępowania w sprawie o akt terrorystyczny, musi być ona oparta na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach. W drugiej kolejności Rada, stanowiąc jednomyślnie, musi postanowić o wpisaniu zainteresowanego na sporną listę na podstawie dokładnych informacji lub materiałów zawartych w odpowiednich aktach, które wskazują, że taka decyzja została podjęta. Następnie Rada ma obowiązek upewniać się w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz na sześć miesięcy, czy utrzymanie nazwiska lub nazwy zainteresowanego na liście jest w dalszym ciągu uzasadnione. W tym względzie zbadanie, czy istnieje decyzja organu krajowego odpowiadająca wspomnianej definicji, zdaje się stanowić istotny warunek wstępny dla wydania przez Radę początkowej decyzji o zamrożeniu funduszy, podczas gdy zbadanie skutków tej decyzji na szczeblu krajowym wydaje się niezbędne do wydania kolejnej decyzji o zamrożeniu funduszy.

132 W pkt 123 ww. w pkt 1 wyroku OMPI Sąd ponadto przypomniał, że zgodnie z art. 10 WE stosunki między państwami członkowskimi a instytucjami wspólnotowymi określa wzajemny obowiązek lojalnej współpracy (zob. wyrok z dnia 16 października 2003 r. w sprawie C-339/00 Irlandia przeciwko Komisji, Rec. s. I-11757, pkt 71 i 72 i przytoczone tam orzecznictwo). Zasada ta jest stosowana powszechnie i odnosi się także do współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych (zwyczajowo nazywanej „sprawiedliwość i sprawy wewnętrzne") (WSiSW), którą reguluje tytuł VI traktatu UE

opierający się w całości na współpracy pomiędzy państwami członkowskimi i instytucjami (wyrok Trybunału z dnia 16 czerwca 2005 r. w sprawie C-105/03 Pupino, Zb.Orz. s. I-5285, pkt 42).

133 W pkt 124 ww. w pkt 1 wyroku OMPI Sąd stwierdził, że w odniesieniu do stosowania art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, czyli przepisów ustanawiających szczególną formę współpracy pomiędzy Radą i państwami członkowskimi w ramach wspólnej walki z terroryzmem, zasada ta oznacza dla Rady obowiązek zdania się w miarę możliwości na ocenę właściwego organu krajowego, przynajmniej organu wymiaru sprawiedliwości, dotyczącej istnienia „poważnych i wiarygodnych dowodów lub poszlak", na których decyzja tego organu jest oparta.

134 Z powyższego wynika, że o ile do Rady należy ciężar dowodu na to, że zamrożenie funduszy danej osoby, grupy lub podmiotu jest lub pozostaje w świetle właściwych przepisów prawnie uzasadnione, co też słusznie zauważa skarżąca, to w postępowaniu w sprawie zamrożenia funduszy na szczeblu wspólnotowym zakres ciężaru tego dowodu jest raczej ograniczony (zob. analogicznie ww. w pkt 1 wyrok OMPI, pkt 126 dotyczący charakteru prawa do obrony w ramach tej procedury). W przypadku początkowej decyzji o zamrożeniu funduszy przestrzeganie prawa do obrony sprowadza się w zasadzie do istnienia dokładnych informacji lub materiałów w aktach świadczących o tym, że właściwy organ wydał w odniesieniu do osoby zainteresowanej decyzję odpowiadającą definicji zawartej w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. Następnie, w przypadku kolejnej decyzji o zamrożeniu wydanej po przeprowadzeniu kontroli, ciężar dowodu sprowadza się w zasadzie do sprawdzenia, czy zamrożenie środków jest w dalszym ciągu uzasadnione, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności mające znaczenie w niniejszej sprawie, a w szczególności skutki wspomnianej decyzji wydanej przez właściwe władze krajowe.

135 Wreszcie z pkt 145, 146 i 151 ww. w pkt 1 wyroku OMPI wynika, że w zakresie w jakim Rada, w ramach procedury jednomyślnego przyjmowania środka zamrożenia funduszy na podstawie rozporządzenia nr 2580/2001, nie działa na podstawie kompetencji związanej, dysponuje ona uprawnieniami dyskrecjonalnymi przy ocenie powodów, dla których osoba zainteresowana powinna zostać objęta rzeczonym środkiem.

136 W tym względzie należy jednak doprecyzować, że w przypadku gdy Rada powinna dokonać oceny, czy zamrożenie funduszy danej osoby, grupy lub podmiotu jest lub pozostaje uzasadnione, kwestią pierwszorzędną jest jej postrzeganie i jej ocena ryzyka, czy w braku zastosowania takiego środka przedmiotowe fundusze zostaną wykorzystane w celu finansowania lub przygotowania aktów terrorystycznych (zob. pkt 129 powyżej).

137 Co się tyczy roli Sądu, to stwierdził on w pkt 159 ww. w pkt 1 wyroku OMPI, że Rada dysponuje szerokim zakresem uznania w odniesieniu do okoliczności podlegających uwzględnieniu w celu podjęcia środków w postaci sankcji ekonomicznych i finansowych na podstawie art. 60 WE, 301 WE i 308 WE, zgodnie ze wspólnym stanowiskiem wydanym w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa. To uznanie znajduje zastosowanie w szczególności do oceny względów związanych ze stosownością wydania decyzji.

138 Nawet jeżeli Sąd przyznaje Radzie zakres uznania w tej dziedzinie, to nie oznacza to, że powinien się on powstrzymać od kontroli wykładni istotnych danych dokonanej przez tę instytucję. Sąd wspólnotowy powinien bowiem nie tylko zweryfikować materialną prawidłowość przytoczonych dowodów, ich wiarygodność i spójność, lecz także skontrolować to, czy te dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny sytuacji i czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie. Jednakże w ramach tej kontroli Sąd nie może zastąpić własną oceną celowości oceny dokonanej przez Radę (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 22 listopada 2007 r. w sprawie C-525/04 P Hiszpania przeciwko Lenzing, Zb.Orz. s. I-9947, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).

139 Należy ponadto podkreślić, że w przypadku gdy instytucji wspólnotowej przysługuje szeroki zakres uznania, podstawowego znaczenia nabiera kontrola przestrzegania pewnych gwarancji proceduralnych. Trybunał sprecyzował, że wśród tych gwarancji znajduje się obowiązek starannego i bezstronnego zbadania przez właściwą instytucję wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku oraz uzasadnienie w wystarczający sposób swojej decyzji (zob. wyrok ww. w pkt 138 wyrok w sprawie Hiszpania przeciwko Lenzing, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).

140 W ramach tego zarzutu skarżąca zwraca się do Sądu o sprawdzenie, czy w okolicznościach niniejszej sprawy i mając na względzie całość istotnych dla niej okoliczności, zarówno tych, na które powołuje się Rada, jak i jej własnych, Rada dysponowała racjonalnymi powodami w celu wydania względem skarżącej w 2007 r. decyzji 2007/445 (zob. pkt 119 powyżej).

141 Taka weryfikacja, w świetle celów realizowanych przez mające zastosowanie przepisy prawa (zob. pkt 130, 135 i 136 wyżej), wykonywana jest niezaprzeczalnie w granicach kontroli sądowej, jakiej sąd wspólnotowy może dokonać w odniesieniu do decyzji o zamrożeniu funduszy wydanej na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001. Odpowiada ona co do zasady kontroli oczywistego błędu w ocenie (ww. w pkt 1 wyrok OMPI, pkt 159). W związku z tym ani Rada, ani Zjednoczone Królestwo nie uważają, że taka kontrola przekracza poziom, który orzecznictwo przyznaje Sądowi w dziedzinie kontroli sankcji ekonomicznych i finansowych.

142 W niniejszej sprawie, z pisma Rady z dnia 30 stycznia 2007 r., z pierwszego pisma notyfikującego i uzasadnienia dołączonego do każdego z tych pism wynika, że Rada oparła się zasadniczo na okoliczności, że decyzja Home Secretary, odpowiadająca jej zdaniem definicji z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, w dalszym ciągu obowiązywała, pomimo że na podstawie Terrorism Act 2000 mogła zostać zaskarżona na drodze sądowej (review). Z pierwszego pisma notyfikacyjnego i załączonego do niego uzasadnienia ponadto wynika, że Rada uwzględniła przedstawione przez skarżącą uwagi i dowody przemawiające na jej korzyść w odniesieniu do okresu po 2001 r., ale uznała, że nie uzasadniają one wniosku mającego na celu skreślenie skarżącej ze spornej

listy. W szczególności Rada oddaliła argument, zgodnie z którym utrzymanie w mocy decyzji o zamrożeniu funduszy byłoby uzasadnione tylko wtedy, gdyby dana osoba obecnie dokonywała lub usiłowała dokonać aktów terrorystycznych.

143 Sąd uważa, że mając na względzie całość istotnych danych i rozważań w niniejszej sprawie, Rada dysponowała racjonalnymi powodami i wystarczającymi dowodami w celu wydania zaskarżonej decyzji względem skarżącej, nie popełniła oczywistego błędu w ocenie tego materiału i wystarczająco oceniła pod względem prawnym utrzymanie skarżącej na spornej liście.

144 Po pierwsze, decyzja Home Secretary na podstawie właściwych przepisów krajowych stanowi decyzję właściwych władz krajowych odpowiadającą definicji z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. Taka kwalifikacja nie została więc zakwestionowana przez skarżącą w ramach rozpatrywanej skargi.

145 Po drugie, w odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym zaskarżona decyzja została wydana względem skarżącej na podstawie nieprecyzyjnych, niepoważnych i niewiarygodnych dokumentów obciążających, to z zasad przypomnianych w pkt 133 i 134 powyżej wynika, że Rada nie tylko miała podstawy, ale też była zobowiązana zdać się w miarę możliwości na ocenę właściwego organu krajowego, dotyczącą istnienia „poważnych i wiarygodnych dowodów lub poszlak", na których decyzja tego organu jest oparta. Pomimo że wspomniany organ krajowy nie jest organem wymiaru sprawiedliwości, to jednak okoliczność, że jego decyzja mogła być zaskarżona na drodze sądowej, ale taka skarga albo nie została wniesiona, albo nie doprowadziła do wydania korzystnego dla skarżącej rozstrzygnięcia, stawia Radę w takiej samej sytuacji.

146 Po trzecie, rozważania analogiczne do tych przedstawionych w pkt 145 powyżej mają zastosowanie do argumentu, zgodnie z którym zaskarżona decyzja została wydana względem skarżącej na podstawie dokumentów obciążających sprzed 2001 r. i bez zbadania dokumentów na jej korzyść przedstawionych przez skarżącą w odniesieniu do okresu późniejszego. Wobec tego, że decyzja Home Seretary mogła w każdej chwili od 2001 r. zostać zaskarżona do sądu na podstawie prawa krajowego w drodze skargi skierowanej bądź bezpośrednio przeciwko tej decyzji, bądź pośrednio przeciwko którejkolwiek późniejszej decyzji Home Seretary o odmowie jej wycofania lub uchylenia, to Rada w ramach dokonywanej oceny mogła racjonalnie uznać za nadrzędną okoliczność, że rzeczona decyzja pozostała w mocy.

147 Po czwarte, w odniesieniu do wyważenia dowodów na korzyść i na niekorzyść Sąd twierdzi, że Rada postępuje w sposób racjonalny i ostrożny, gdy w sytuacji, w której — tak jak w niniejszej sprawie — decyzja właściwego krajowego organu administracyjnego, na której została oparta wspólnotowa decyzja o zamrożeniu funduszy, mogła zostać zaskarżona do sądu na podstawie prawa krajowego, co do zasady odmawia zajęcia stanowiska w sprawie zasadności argumentów co do istoty sprawy przedstawionych przez skarżącą na poparcie takiej skargi przed otrzymaniem informacji o wyniku postępowania. W przeciwnym bowiem razie istniałoby ryzyko sprzeczności pomiędzy oceną kwestii faktycznych i prawnych dokonaną przez Radę jako instytucję polityczną lub administracyjną, a oceną dokonaną przez właściwy sąd krajowy.

148 Wreszcie po piąte, w odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym skarżącej nigdy nie zostało zarzucone dokonanie aktu terrorystycznego na terytorium Unii Europejskiej, wystarczy wskazać, że rozporządzenie nr 2580/2001 w żaden sposób nie warunkuje wydawania wspólnotowych decyzji o zamrażaniu funduszy tym, żeby akty terrorystyczne powoływane w tym kontekście były popełniane na terytorium unijnym. Taki warunek byłby zresztą sprzeczny z duchem i celem rezolucji 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa, której preambuła potwierdza w szczególności, że „zasada, którą ustanowiło Zgromadzenie Ogólne w deklaracji z października 1970 r. (2625 XXV), potwierdzona przez Radę Bezpieczeństwa w rezolucji 1189 (1998) tj., że każde państwo ma obowiązek powstrzymywania się od organizowania i popierania aktów terrorystycznych na terytorium innego państwa, pomagania lub uczestniczenia w takich aktach lub tolerancji na swoim terytorium działań mających na celu popełnienie tych aktów" i wzywa państwa do „sankcjonowania na swoim terytorium za pomocą wszystkich legalnych środków finansowania i przygotowywania jakiegokolwiek aktu terrorystycznego".

149 Z powyższego wynika, że zarzut czwarty podlega oddaleniu jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu piątego wynikającego z przekroczenia uprawnień lub nadużycia władzy

150 Skarżąca twierdzi, że w zakresie jej dotyczącym decyzja 2007/445 została wydana z przekroczeniem uprawnień lub nadużyciem władzy. Zdaniem skarżącej Rada z góry podjęła decyzję o utrzymaniu skarżącej na spornej liście, pomimo dowodów na jej całkowitą niewinność od roku 2001, jedynie dlatego że zależało jej na złagodzeniu obecnego reżimu w Iranie.

151 W tym względzie Sąd i Trybunał wielokrotnie orzekały, że dany akt jest dotknięty wadą nadużycia władzy, jeżeli z obiektywnych, właściwych dla danej sprawy i spójnych przesłanek wynika, że został on przyjęty wyłącznie lub w znacznej mierze w celu innym niż wskazany albo w celu obejścia procedury przewidzianej w traktacie dla okoliczności danej sprawy (zob. wyrok Trybunału z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie C-210/03 Swedish Match, Zb.Orz. s. I-11893, pkt 75 i wyrok Sądu z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-158/99 Thermenhotel Stoiser Franz i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-1, pkt 164 i przytoczone tam orzecznictwo).

152 W niniejszej sprawie żaden element z akt sprawy nie wydaje się stanowić odpowiedniej przesłanki dla zaakceptowania poglądu, że postępowanie prowadzące do wydania decyzji 2007/445 zostało rozpoczęte w celu innym niż walka z terroryzmem i jego finansowaniem. W szczególności twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym przedmiotowa decyzja została wydana względem skarżącej jedynie w celu złagodzenia obecnego reżimu w Iranie jest zwykłą hipotezą nie popartą żadną obiektywną przesłanką.

153 W związku z tym należy oddalić zarzut piąty.

154 Żaden z zarzutów, na które powołuje się skarżąca na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji 2007/445 nie podlega uwzględnieniu, zatem wniosek ten należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji 2007/868

Argumenty uczestników

155 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 stycznia 2008 r. skarżąca twierdzi, że zarzuty powołane przez nią na poparcie wniosku o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji 2007/445 są równie istotne w ramach wniosku o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji 2007/868.

156 Skarżąca podkreśla, że POAC jest sądem szczególnym, ustanowionym przez Parlament Zjednoczonego Królestwa w celu rozpoznawania skarg przeciwko decyzjom dotyczącym delegalizacji lub odmowy zniesienia delegalizacji organizacji uznanych za terrorystyczne przez Home Secretary.

157 Skarżąca wskazuje, że w decyzji z dnia 30 listopada 2007 r. sąd ten uznał decyzję Home Secretary z dnia 1 września 2006 r., odmawiającą zniesienia delegalizacji skarżącej jako organizacji terrorystycznej (zob. pkt 22 powyżej), za „przewrotną". Sąd ten ponadto nie wyraził zgody, żeby Home Secretary wniósł skargę od tej decyzji do Court of Appeal. Ponadto dodaje, że w ramach takiego odwołania przed Court of Appeal Home Secretary nie ma prawa kwestionować okoliczności faktycznych ustalonych przez POAC.

158 W niniejszej sprawie, zdaniem skarżącej, POAC zbadała jawne i niejawne dowody przedstawione przez Home Secretary i przesłuchała na posiedzeniu niejawnym świadka wezwanego w imieniu Home Secretary. Ustalenia faktyczne dokonane przez POAC wykazały, że wszystkie okoliczności faktyczne przedstawione przez skarżącą w trakcie postępowania, które doprowadziło do wydania decyzji 2007/445, były prawdziwe i nie istniała żadna podstawa faktyczna, która mogłaby świadczyć o tym, że organizacja skarżącej była w dalszym ciągu organizacją terrorystyczną. Sytuacja jest w jej opinii podobna w kontekście wydania decyzji 2007/868.

159 Skarżąca zarzuca wobec tego Radzie, że wydała decyzję 2007/868 w momencie, w którym nie tylko wiedziała o decyzji POAC i dokonanych w niej ustaleniach faktycznych, ale miała wiedzę także na temat braku zgody POAC na wniesienie odwołania przez Home Secretary do Court of Appeal i sposobu, w jaki odmowa ta została sformułowana.

160 Skarżąca zwraca uwagę, że jeżeli Home Secretary wniósłby do Court of Appeal nowy wniosek o udzielenie zgody na wniesienie odwołania od decyzji POAC, do czego miał prawo, to nie zmienia to faktu, że decyzja 2007/868 opiera się jej zdaniem jedynie na decyzji Home Secretary z dnia 28 marca 2001 r. i w żaden sposób nie uwzględnia decyzji POAC.

161 Zdaniem skarżącej elementy te świadczą o tym, że decyzja nr 2007/868 jest oczywiście błędna i co więcej charakteryzuje ją nadużycie władzy w zakresie dotyczącym skarżącej.

162 W uwagach złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 15 stycznia 2008 r. Rada powstrzymała się od jakiegokolwiek komentarza co do znaczenia decyzji POAC dla niniejszego postępowania.

163 W trakcie rozprawy Rada stwierdziła, odnosząc się do ustaleń faktycznych dokonanych przez POAC, że nawet jeżeli ustalenia te można uznać za prawdziwe i przedstawiające właściwy ogólny obraz sprawy, to i tak rozsądnie byłoby uznać, że skarżąca uczestniczyła w aktach terrorystycznych, w rozumieniu rozporządzenia nr 2580/2001, i w konsekwencji zamrożenie funduszy pozostawałoby dalej uzasadnione. Rada stwierdziła ponadto, że wzięła pod uwagę fakt wystąpienia przez Home Secretary o zgodę Court of Appeal na wniesienie skargi przeciwko decyzji POAC, lecz zwyczajnie postanowiła nie czekać na wynik tego postępowania przed ponownym zbadaniem sytuacji skarżącej.

164 W uwagach złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 16 stycznia 2008 r. Komisja stwierdziła, że przedwczesnym byłoby teraz wyciągać wnioski z decyzji POAC na szczeblu wspólnotowym. Zdaniem Komisji należało poczekać na decyzję Court of Appeal w przedmiocie wniosku o zgodę na wniesienie skargi przez Home Secretary i następnie, w razie potrzeby, należałoby czekać na wynik ewentualnego odwołania przed Court of Appeal, a potem także na wynik ewentualnego odwołania przed House of Lords [Izba Lordów] przed stwierdzeniem, czy rozpatrywana decyzja ma wpływ na legalność decyzji wydawanych na szczeblu wspólnotowym.

165 W swoich uwagach złożonych do sekretariatu Sądu w dniu 16 stycznia 2008 r. Zjednoczone Królestwo przypomniało, że w każdym razie decyzja Home Secretary z dnia 28 marca 2001 r. dalej obowiązuje. Dlatego też stanowiła ona wystarczającą podstawę prawną wydania przez Radę decyzji 2007/868 względem skarżącej. Zjednoczone Królestwo podnosi także, że na podstawie art. 6 ust. 3 Terrorism Act 2000, decyzja POAC nie zobowiązywała Home Secretary do skreślenia skarżącej z podobnej listy krajowej do listy ustanowionej przez Radę przed wyczerpaniem wszystkich środków odwoławczych, w tym skargi przed House of Lords.

166 W swoich uwagach Zjednoczone Królestwo stwierdza ponadto, że wydając decyzję 2007/868 Rada posiadała wiedzę na temat decyzji POAC i późniejszej decyzji Home

Secretary dotyczącej wniesienia skargi przeciwko tej decyzji. Rozprawa przed Court of Appeal w przedmiocie zgody na wniesienie odwołania, a także co do istoty sprawy, odbyła się w dniach od 18 do 20 lutego 2008 r.

Ocena Sądu

167 W ramach wniosku o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji 2007/868 strony poświęciły znaczną część swojej argumentacji znaczeniu decyzji POAC wymienionej w pkt 22 niniejszego wyroku dla kontroli zgodności z prawem dokonywanej w tej sprawie przez Sąd.

168 W tej decyzji POAC w szczególności uznała za „przewrotne" (perverse) stwierdzenie Home Secretary zawarte w decyzji z dnia 1 września 2006 r. odmawiającej zniesienia delegalizacji skarżącej, zgodnie z którym skarżąca na tę chwilę w dalszym ciągu „uczestniczyła w działalności terrorystycznej" (concerned in terrorism) w rozumieniu Terrorism Act 2000. Należy przez to rozumieć, że według oceny POAC na podstawie materiału, którym dysponował Home Secretary, nikt rozsądny nie mógł dojść do takiego wniosku, a wręcz przeciwnie — każda rozsądna osoba doszłaby do wniosku przeciwnego.

169 W tym względzie POAC streściła w następujący sposób w pkt 347–349 swojej decyzji główne ustalenia faktyczne i wnioski prawne, które z nich wyciągnęła:

„347. […] Do nas należy zbadanie całego materiału, którym dysponował lub mógł dysponować [Home Secretary] w celu ustalenia czy OMPI [skarżąca] była lub mogła

być uczciwie uznana przez Home Secretary za organizację uczestniczącą w aktach terrorystycznych. Poddaliśmy cały materiał dokładnej kontroli, która stanowi odpowiedni standard w celu przeprowadzenia oceny.

348. Mieliśmy już okazję przedstawić nasze wnioski co do przedmiotowego materiału. Naszym daniem, dokładna kontrola tego materiału prowadzi do następujących konkluzji:

348.1. Oprócz wyjątkowego zdarzenia w maju 2002 r., OMPI nie dokonywała aktów terrorystycznych w Iranie lub w innych państwach od sierpnia 2001 r.

348.2. Nawet jeżeli OMPI mogła posiadać wojskową strukturę dowodzenia w Iranie, to posiadany materiał dowodzi, że taka struktura przestała istnieć (najpóźniej) z końcem 2002 r.

348.3. Nawet jeżeli uznamy, że trzy raporty z 2002 można potraktować jako gloryfikację [terroryzmu] w rozumieniu art. 3 ust. 5 lit. c) [Terrorism Act 2000], to taka działalność ustała przed sierpniem 2002 r.

348.4. W maju 2003 r. OMPI została rozbrojona.

348.5. Nie istnieje dowód na to, że OMPI zdobyła lub dążyła do zdobycia broni lub odtworzenia w inny sposób swoich zdolności wojskowych, pomimo że mogła to uczynić w okresie późniejszym niż maj 2003 r.

348.6. Ponadto nie istnieje dowód, który wskazywałby, że OMPI próbowała rekrutować lub szkolić swoich członków dla potrzeb terrorystycznych działań wojskowych.

Podsumowując, nie ma żadnego dowodu na to, żeby w jakimkolwiek momencie od 2003 r. OMPI próbowała odtworzyć strukturę zdolną do przeprowadzania lub wspierania aktów terrorystycznych w jakiejkolwiek postaci. Nie ma żadnego dowodu na próbę „przygotowania" aktu terrorystycznego. Nie ma dowodu na mobilizację innych osób w celu przeprowadzenia aktu terrorystycznego. Nie istnieje też dowód, który pozwoliłby wierzyć, że OMPI „w inny sposób uczestniczyła w aktach terrorystycznych" w momencie wydania decyzji we wrześniu 2006 r. W odniesieniu do okresu późniejszego niż maj 2003 r. organizacji tej nie można właściwie opisać jako „po prostu nieaktywnej" w przeciwieństwie do tego, co sugeruje Home Secretary w swojej decyzji. Materiał dowodowy wykazał, że nie istnieje już pion wojskowy ani w Iraku, ani w Iranie, ani w innym miejscu i nie było żadnej próby ze strony OMPI, żeby go przywrócić.

349. W tych okolicznościach racjonalny decydent w tej sprawie mógł uczciwie dojść jedynie do przekonania — czy to we wrześniu 2006 r., czy później — że OMPI nie spełnia już żadnego z niezbędnych kryteriów w celu utrzymania jej delegalizacji. Innymi słowy, na podstawie materiału dowodowego, którym dysponujemy, OMPI nie uczestniczyła w aktach terrorystycznych we wrześniu 2006 r. i dalej w nich nie uczestniczy".

170 Z powodów przedstawionych głównie w pkt 130–139 powyżej Sąd uznaje, że decyzja POAC ma duże znaczenie w niniejszym postępowaniu.

171 Chodzi tutaj bowiem o pierwszą decyzję właściwego organu wymiaru sprawiedliwości, który orzekł w przedmiocie zgodności z obowiązującym prawem krajowym odmowy

przez Home Secretary uchylenia swojej decyzji z dnia 28 marca 2001 r., na podstawie której Rada wydała zarówno decyzję początkową o zamrożeniu funduszy skarżącej, jak i wszystkie późniejsze decyzje włącznie z decyzją 2007/868.

172 Decyzja POAC stanowi więc niezaprzeczalnie jedno z działań, jakie należy podjąć na szczeblu krajowym w związku z decyzją Home Secretary z dnia 28 marca 2001 r.

173 Sąd już stwierdził, że weryfikacja tych skutków jest niezbędna w kontekście wydania późniejszej decyzji o zamrożeniu funduszy (zob. pkt 131 powyżej).

174 W odniesieniu do stopnia, do jakiego Rada znała decyzję POAC i ją uwzględniła w kontekście wydania decyzji 2007/868, z wyjaśnień dostarczonych przez tę instytucję i przez Zjednoczone Królestwo, a także z dokumentów dotyczących przedmiotowego postępowania przedłożonych przez strony w ramach środków organizacji postępowania przyjętych przez Sąd wynika, że:

— w dniu 13 listopada 2007 r. przedstawiciel Zjednoczonego Królestwa poinformował ustnie członków grupy roboczej Rady w sprawie wspólnego stanowiska 2001/931 (zwanej dalej „grupą roboczą PC 931"), że POAC wyda decyzję dotyczącą skarżącej w dniu 30 listopada 2007 r. i że Zjednoczone Królestwo zajmie stanowisko na temat delegalizacji zainteresowanej na podstawie tej decyzji;

— w dniu 3 grudnia 2007 r. Zjednoczone Królestwo poinformowało na piśmie prezydencję portugalską o decyzji POAC, przedstawiając streszczenie tej decyzji,

proponując zapoznanie się z nią na stronie internetowej, na której była dostępna oraz informując o swoim zamiarze poruszenia tej kwestii w trakcie najbliższego spotkania grupy roboczej PC 931;

— w dniu 4 grudnia 2007 r. Zjednoczone Królestwo poinformowało pisemnie prezydencję portugalską, że Home Secretary wyraźnie wskazało, iż dąży do otrzymania zgody na wniesienie odwołania przeciwko decyzji POAC; Zjednoczone Królestwo uważało, że decyzja w sprawie zgody zostanie podjęta przed dniem 17 grudnia 2007 r.; w przypadku wyrażenia zgody rozprawa w przedmiocie odwołania miała odbyć się w pierwszych miesiącach 2008 r.; w tym samym piśmie Zjednoczone Królestwo zaproponowało, żeby Unia Europejska nie podejmowała żadnego działania dotyczącego utrzymania skarżącej na spornej liście, aż do zakończenia postępowania odwoławczego w Zjednoczonym Królestwie i doprecyzowało, że delegalizacja organizacji skarżącej w Zjednoczonym Królestwie będzie w tym czasie obowiązywała;

— w dniu 6 grudnia 2007 r. kopia pisma skarżącej do Rady z dnia 5 grudnia 2007 r. mającego na celu skreślenie skarżącej ze spornej listy w świetle decyzji POAC (pkt 23 powyżej) i kopia tej decyzji POAC zostały przekazane za pośrednictwem sekretariatu generalnego Rady do przedstawicielstw państw członkowskich w Radzie;

— w dniu 12 grudnia 2007 r. grupa robocza PC 931 zorganizowała spotkanie mające na celu przygotowanie wydania decyzji 2007/868; na podstawie „wyników prac" z tego spotkania przekazanych przez sekretariat generalny Rady przedstawicielstwom państw członkowskich w Radzie w dniu 20 grudnia 2007 r., wyżej wspomniana grupa robocza została poinformowana przez przedstawicielstwo Zjednoczonego Królestwa o decyzji POAC; przedstawicielstwo Zjednoczonego Królestwa poinformowało następnie inne przedstawicielstwa o zamiarze Home Secretary uzyskania zgody na wniesienie odwołania przeciwko tej decyzji wyjaśniając im, że jeżeli POAC nie wyrazi tej zgody, to Home Secretary zamierza zwrócić się bezpośrednio do Court of Appeal;

— w dniu 17 grudnia projekt decyzji i projekt wspólnego stanowiska, odzwierciedlające wyniki spotkań grupy roboczej PC 913, zostały przekazane za pośrednictwem sekretariatu generalnego Rady do grupy roboczej doradców ds. stosunków zewnętrznych; nazwa skarżącej została zawarta na listach załączonych do tych projektów; tego samego dnia grupa robocza doradców ds. stosunków zewnętrznych zatwierdziła te projekty i wezwała Coreper do zalecenia Radzie przyjęcia tych projektów; pismo przewodnie zawierające te informacje (note I/A) sekretariat generalny Rady przekazał do Coreperu w dniu 18 grudnia 2007 r.;

— w dniu 19 grudnia 2007 r. Coreper zatwierdził ww. zalecenia;

— w dniu 19 grudnia 2007 r. Zjednoczone Królestwo poinformowało pisemnie prezydencję portugalską, sekretariat generalny Rady i przedstawicielstwa państw członkowskich, które wyraźnie się o to zwróciły, że POAC nie wyraziła zgody na odwołanie, o którą wystąpił Home Secretary; Zjednoczone Królestwo dodało, że Home Secretary miał zamiar wystąpić z wnioskiem o tę zgodę do Court of Appeal; nie potrafiło jednak przekazać informacji kiedy Court of Appeal orzeknie w przedmiocie tego wniosku.

175 W tych okolicznościach w dniu 20 grudnia 2007 r. Rada wydała decyzję 2007/868.

176 W odniesieniu do wskazania powodów, dla których Rada po przeprowadzeniu kontroli uznała, że zamrożenie funduszy zainteresowanej jest dalej uzasadnione, co stanowi istotę obowiązku uzasadnienia spoczywającego na tej instytucji w ramach wydania późniejszej decyzji o zamrożeniu funduszy (ww. w pkt 1 wyrok w sprawie OMPI, pkt 143 i 144), z przedstawionego stanu faktycznego przypomnianego w pkt 28 i 29 powyżej wynika, iż Rada uznała w drugim piśmie notyfikacyjnym, że powody utrzymania skarżącej na spornej liście, wcześniej przedstawione skarżącej w pierwszym piśmie notyfikacyjnym, były dalej aktualne. Ponadto uzasadnienie załączone do drugiego pisma notyfikacyjnego jest dokładnie takie samo, jak uzasadnienie dołączone

do pierwszego pisma notyfikacyjnego. W odniesieniu do decyzji POAC, Rada w drugim piśmie notyfikacyjnym ograniczyła się do stwierdzenia, że Home Secretary próbował wnieść odwołanie przeciwko tej decyzji („the Council notes that the UK Home Secretary has sought to bring an appeal").

177 Mając na względzie wszystkie istotne dane na dzień wydania decyzji 2007/868 i uwzględniając szczególne okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uważa, że takie uzasadnienie jest oczywiście niewystarczające w celu zgodnego z prawem uzasadnienia utrzymania zamrożenia funduszy skarżącej.

178 Po pierwsze, takie uzasadnienie nie pozwala uchwycić, do jakiego stopnia Rada rzeczywiście uwzględniła decyzję POAC, do czego była zobowiązana (zob. pkt 173 powyżej).

179 Po drugie, takie uzasadnienie nie przedstawia szczególnych i konkretnych powodów, dla których Rada uznała, że pomimo ustaleń faktycznych suwerennie dokonanych przez POAC i skutków prawnych wyjątkowo poważnych dla Home Secretary, które POAC z nich wyprowadziła, utrzymanie skarżącej na spornej liście było dalej uzasadnione w świetle tych samych faktów i okoliczności, w przedmiocie których miała okazję orzec POAC (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 17 stycznia 1995 r. w sprawie C-360/92 P, Publishers Association przeciwko Komisji, Rec. s. I-23, pkt 39–44).

180 Tak jest w szczególności w świetle konkluzji POAC, zgodnie z którą jedyne przekonanie, do jakiego racjonalny decydent w tej sprawie mógł uczciwie dojść od września 2006 r. albo później, jest takie, że skarżąca nie spełnia już żadnego

z niezbędnych kryteriów w celu utrzymania jej delegalizacji jako organizacji terrorystycznej lub że, innymi słowy, nie uczestniczy już ona w aktach terrorystycznych od tego czasu. W tych okolicznościach Rada przynajmniej powinna była ponownie przeanalizować swój pogląd co do istnienia decyzji właściwego organu opartej na „poważnych i wiarygodnych poszlakach" w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.

181 Podczas rozprawy Rada próbowała usprawiedliwić oczywiście niewystarczające uzasadnienie twierdząc, na przykład, że nawet na podstawie okoliczności stwierdzonych przez POAC racjonalne było uznanie, że na dzień wydania decyzji 2007/868 skarżąca uczestniczyła w aktach terrorystycznych w rozumieniu rozporządzenia nr 2580/2001 i w konsekwencji zamrożenie jej funduszy było uzasadnione (zob. pkt 163 powyżej).

182 W tym względzie należy jednak przypomnieć, że zainteresowany powinien zatem zostać poinformowany o uzasadnieniu w zasadzie w tym samym czasie co o niekorzystnym dla niego akcie i że brak uzasadnienia lub oczywiście niewystarczające uzasadnienie nie mogą zostać konwalidowane w ten sposób, że zainteresowany dowie się o uzasadnieniu aktu w trakcie postępowania przed sądem wspólnotowym (zob. ww. w pkt 1 wyrok OMPI, pkt 139 i przytoczone w nim orzecznictwo).

183 Po trzecie, Sąd uważa, że o ile Rada mogła oczywiście mieć wzgląd na istnienie środków odwoławczych przeciwko decyzji POAC, a także na rzeczywiste skorzystanie z nich przez Home Secretary, to jednak w niniejszej sprawie dla uwolnienia się przez Radę z obowiązku właściwego uwzględnienia ustaleń faktycznych prawomocnie dokonanych przez POAC a także skutków prawnych, które instytucja ta z nich wyprowadziła, nie było wystarczające wskazanie, że Home Secretary próbował wnieść odwołanie.

184 Tym bardziej że, po pierwsze, POAC, jako organ wymiaru sprawiedliwości właściwy do kontroli legalności aktów Home Secretary, zakwalifikowała odmowę zniesienia zakazu skarżącej przez Home Secretary jako „nierozsądną" i „przewrotną", a po drugie, na dzień wydania decyzji 2007/868 Rada była poinformowana o odmowie POAC w przedmiocie wniesienia odwołania przez Home Secretary, a także o motywach takiej odmowy, a mianowicie, że zdaniem POAC żaden z argumentów przedstawionych przez Home Secretary nie dawał racjonalnych szans na uwzględnienie przez Court of Appeal.

185 Podsumowując, Sąd stwierdza, że mając na uwadze wszystkie istotne informacje, a także szczególne okoliczności niniejszej sprawy, utrzymanie zamrożenia funduszy skarżącej na podstawie art. 1 decyzji 2007/868 w związku z pkt 2.19 listy znajdującej się w załączniku do tej decyzji w rubryce „grupy i podmioty" nie zostało uzasadnione w sposób wymagany przez prawo.

186 Powyższe stwierdzenie może jedynie spowodować stwierdzenie nieważności przepisów tej decyzji, w zakresie w jakim dotyczą one skarżącej.

187 W pozostałym zakresie, żaden z zarzutów podniesionych przez skarżącą nie uzasadnia jej żądania stwierdzenia nieważności, w zakresie dotyczących skarżącej, innych przepisów przedmiotowej decyzji, a w szczególności jej art. 2, na mocy którego uchylona została decyzja 2007/445.

W przedmiocie kosztów

188 Na podstawie art. 87 § 3 regulaminu Sądu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron Sąd może postanowić, że koszty zostaną podzielone, albo że każda

ze stron poniesie swoje własne koszty. W okolicznościach niniejszej sprawy należy postanowić, iż Rada ponosi poza kosztami własnymi jedną trzecią kosztów skarżącej.

189 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu Sądu, państwa członkowskie i instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona jako bezzasadna w zakresie, w jakim ma ona na celu stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2007/445/WE z dnia 28 czerwca 2007 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzje 2006/379/WE oraz 2006/1008/WE.**

2) **Stwierdza się nieważność art. 1 decyzji Rady 2007/868/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym**

osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2007/445 oraz pkt 2.19 listy znajdującej się w załączniku do tej decyzji w zakresie, w jakim dotyczą People's Mojahedin Organization of Iran.

3) Skarga zostaje oddalona jako bezzasadna w zakresie, w jakim ma ona na celu stwierdzenie nieważności innych przepisów decyzji 2007/868, w zakresie, w jakim dotyczą People's Mojahedin Organization of Iran.

4) Rada pokrywa własne koszty i jedną trzecią kosztów People's Mojahedin Organization of Iran.

5) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisja i Królestwo Niderlandów pokrywają własne koszty.

Forwood Šváby Truchot

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 23 października 2008 r.

Sekretarz Prezes

E. Coulon N.J. Forwood